

C O N F E S S A R I U S

P I O S

E X H O R T A N S

342 exhortationes

P. E M. S O U K U P, O R D. P R A E D.

V O L O M O U C I L. P. 1 9 3 5

Tyto myšlenky nebyly shledávány pro tisk. Poznámávám si na každý týden do zpovědnice stručnou myšlenku a nyní některé jsem vybral pro tisk, byv k tomu vybidnut.

Domnívám se, že bude tato sbírka prospěšnou zvláště zpovědníkům řeholních sester. Rovněž pro časté kajícníky, kteří nemají zvláštních cest, ale hledají ve zpovědi též povzbuzující a jaksí vybranější slovo.

E. S.

Nový rok.

Na cestu do nového roku a vůbec na cestu do jakékoliv budoucnosti postačí nám samojméno Pána Ježíše. To jméno znamená „Bůh je spása“; a když my si smíme přidati „Pán Ježíš jest můj“, pak víme: ať přijde cokoliv, ať přijdou povinnosti, boje, bolesti, On jest moje spása. Duše si zachová i správný směr i celou cenu věčnosti svým skutkům.

V duchu klekáme před Spasitelem a modlíme se: Vše, co přijde dnes, беру z Tvé ruky, Pane. Z Tvé ruky co člověk bere, vše voní milostí a láskou. — A za dne na to pamatujeme. Když přijde radost: „Je z ruky Tvé.“ Když duše chce se bouřiti v bolu a neklidu: „Vždyť jsem to ráno přijal z ruky Tvé a řekl jsem, že z Tvé ruky vše voní milostí a láskou.“ — Jsou bouře nutné v životě; ale přejdou; a tím spíše přejdou, čím více hledíme na Pána dopouštějícího, a čím méně na lidi, jeho nástroje a na sebe trpící.

Jména Ježíš.

Blahoslavená Magdalena z třetího řádu sv. Dominika dosáhla hrdinského stup-

ně dokonalosti křesťanské způsobem na pohled velmi jednoduchým: vzýváním jména Ježíš. Často celé hodiny v noci proklečela, a celá její modlitba byla toliko dvě slova stále opakovaná: „Pane Ježíši.“ Když kdysi blahoslavenou Magdalenu udeřil zločinec k smrti odsouzený, když jej prosila, by se s Bohem smířil, ona jen v duchu řekla: Pane Ježíši — buď pochválen. Tak my v tom jméně nalezneme vždy sílu a útěchu, když na ně budeme vroucně pamatovati a je v srdci často opakovati.

Jméno Pána Ježíše znamená „Bůh je spásou“ a opakuje nám řeč sv. apoštola Pavla, že Pán Ježíš zaplatil všechny naše dluhy a že je platí nadále. To je veliký důvod, abychom jméno Pána Ježíše měli vždy v duši s vroucností, zvláště, když se jakkoli cítíme vinnými. I tím roste láska, když víme: On platí vše, co je má duše dlužna.

Pro veliký význam a zvláštní moc Nejvyššího Jména konáme svátek Jména Ježíš. Sv. Bernard prozradil o sobě, že vyslovení tohoto jména jest pro jeho duši ple-

sáním, protože věděl, jak toto jméno znamená Vysvoboditele. Svatým mnohým bylo Jméno Ježíš často jedinou modlitbou, a modlitbou krásnou, neboť „Ježíš — Vysvoboditel“ obsahuje tolik myšlenek na vše, od čeho bychom chtěli být vysvobozeni. Toto jméno ať jest i naší modlitbou, a bude i nám radostí v duši.

Zjevení Páně.

Z daleka přicházejí svatí Mudrci do Betlema a vede je ta jediná myšlenka: Chceme k Pánu Ježíši. Šťastně je přivedla a dala jim největší štěstí jejich života. I nám dá největší štěstí tato myšlenka, když je v nás živá. V práci a mezi lidmi, vzdálení od ticha svatostánku si opakujeme: Chci k Pánu Ježíši. Pán pak nás vede k Sobě a dává požehnání na cestu životem jako svatým Mudrcům.

Dary tří sv. Mudrců nám ukazují, čeho si Pán Ježíš přeje od nás: upřímné srdce jako ryzí zlato, trpělivost v každém protivství, i když jest hořké jako myrha, aby všechno naše myšlení a jednání bylo proniknuto nábožnými vzpomínkami jako po-

svátnou vůní kadidla. Tím se celý náš život stává ustavičným klaněním Synu Božímu.

Když vidíme svaté tři Krále u Jesliček, vzpomeneme si, jak této největší radosti svého života došli skrze obtíže cesty; skrze všechny mraky obtíží viděli probleskovati světlo od Jezulátka. Tak nás poučují: vytrvej v obtížích své cesty. Za každou obtíž cesty nalezněš radost u Ježíše, budeš-li také viděti skrze obtíž probleskovati hvězdičku, t. j. vědomí: Pán mne vede k sobě.

Oktáv Zjevení Páně.

Po prvé v novém roce slyšíme v evangeliu jméno Božského Spasitele „Beránek Boží“. To jméno nám mluví o trojím: Obětování sebe za druhé, smazávání hřichu, získávání zásluh pro nás. A tak voláme nejlépe k Pánu Ježíši: Beránku Boží, dej mi celé ovoce tohoto trojího významu jména svého. — Ve chvílích zadumání si myslíme: Duše má, celá bytost má musí býti v tomto trojím smyslu Božím beránkem: Obětovati se Pánu Ježíši, druhým: smazávati stále

více své chyby z lásky k Pánu; přinášeti stále nový užitek dobrých skutků a zásluh.

Neděle 1. po Zjevení.

Život svaté rodiny má býti vzorem našeho života. V ní je středem a ohniskem Ježíš, sv. Josef tiše pracuje a obětuje, Maria Panna provází Dítko pohledem vřelé lásky. To jest v našem životě nejkrásnější, když pěstujeme tyto tři věci: neztráceti Ježíše s očí — tiše pracovati a obětovati Jemu práce a námahy — a provázeti Jej pohledem lásky vřelé a stále vroucnější.

Svátek svaté Rodiny uvádí na mysl obrazy pro křesťanský život velmi užitečný: Matka Boží i svatý Josef pracují pro Ježíška, při veškerých pracích a starostech dí: On je tu, on je s námi; vše jest pro něho. Tak si myslíme: Má duše, má tělesná práce a Pán Ježíš — to je nová svatá rodina. On je tu a vše je pro něho. Pán pak roste v naší duši, t. j. více může vykonati v ní.

Pán Ježíš zůstal ve chrámu, jednak pro-

to, aby dal příležitost poznání pravdy těm, kteří měli dobrou vůli: tedy ve svém milosrdenství je šel hledati. Zůstal ve chrámě i proto, aby ukázal, že chce býti hledán od nás. Pro duchovní život je to krásná myšlenka: Pán mne hledá, ohlíží se po mně; Pán chce, aby Jej duše má hledala všude, i ve shonu lidí, i na cestách práce a v prachu života. Dobře se nám obrací k Němu srdce, víme-li: On mne hledá — já Jej hledám.

V epištole je křesťan vyzýván, aby byl „živou obětí“ Pána Ježíše. Každý člověk je obětí Boha v tom smyslu, že plní Boží vůli. Není však každý obětí živou, která se obětuje ochotně a s láskou. V tom máme krásnou myšlenku po sv. přijímání: „I dnes chci býti Tvou obětí živou.“ Když denně tak slibujeme, usnadní nám to slovo všechny práce a boje života, vždy v pravý čas nám přijde na mysl, aby nás ze všeho vyvedlo.

Čteme v evangeliu, že Pán Ježíš prospíval moudrostí před Bohem i před lidmi. Cestou k tomu byla jeho práce a modlitba ve skrytosti. To jest i naše jistá cesta k po-

dobnému prospívání: I v našem pracování musí býti stále ukryta modlitba. Modlitba nejrozličnějších způsobů, třeba jen slovo: Tys u mne, Pane Ježíši; nebo: Pro Tebe to konám, atd. Pak duše není nikdy uschlá, vždy žije a roste.

Neděle 2. po Zjevení.

Na svatbě v Káni Galilejské praví Matka Boží služebníkům: „Cokoli vám Ježíš řekne, učiňte.“ Zkušeni k tomu praví, že nám tím Matka Boží doporučuje duši „naslouchavou“, t. j. duši, která si umí opakovati otázku: Co mi praví Pán Ježíš; co nyní chce ode mne Pán v těchto okolnostech? A poznáme, že takové duši proměňuje Pán vodu ve víno, totiž obyčejnosti v krásu a radost.

Vidíme Pána Ježíše na svatbě a musíme tomu tak rozuměti: Byla to pozornost od Pána, že lidem těm z trapných okolností učinil největší radost. Vzpomínáme tu na tak zvané pozornosti Páně vůči nám. Cokoli nás potká, co je nám trapné, hořké a těžké, o všem můžeme říci: to je pozornost od Pána, chce mé duši připravití svůj dar,

vnitřní blaho. Tak vždy lépe rozumíme vedení Božímu a je nám vždy bližší.

Na svatbě je božský Spasitel tichý, jako by ho tam ani nebylo. A přece pozoruje všechno, vidí nesnáz a chce pomoci a pomáhá skvělým způsobem. Nám se také leckdy zdá, že Pán Ježíš je od nás daleko, nevíme o jeho blízkosti. V takových chvílích nesmíme zapomenouti, že ví o všem, že nás tiše provází a že vykoná, co je pro nás nejlepší.

Na svatbě v Káni Galilejské vidíme, jak Pán pečuje o ty, kteří jej s láskou přijali: pečuje, aby nebyli zahanbeni, aby jim ničeho nechybělo. Tak pečoval, aby ukázal, že takový bude vždy k těm, kteří jej s láskou přijímají, jej zvou, po něm volají. Jaká to krásná věc pro nás: Když dbám, aby duše má stále s větší láskou přijímala Pána, pak mám jistotu, že duši mé nebude ničeho chyběti pod Jeho péčí.

Na svatbě v Káni Galilejské činí Pán Ježíš slavnostně svůj první zázrak. Když

se nad tím zamyslíme, řekneme: Pán Ježíš přešel kolem a učinil zázrak, protože ho zadrželi a pozvali. My jim nemusíme ničeho záviděti. Také kolem nás přechází Pán. Když pak my umíme na to mysliti a zastaviti jej, také nám učiní zázrak své lásky, odpuštění, moci. Říkáme tedy: Zastav se u mne, Pane!

*

Svatý Pavel mluví o lásce k Pánu Ježíši a praví „mějte lásku bez přetvářky“, t. j. upřímnou. Upřímným býti k Pánu, tak jako jsme upřímnými k lidem. K Pánu choditi se vším, s každou svou radostí, žalem a starostí. — Cvičiti se v této upřímné lásce k Pánu. Duchovní spisovatel udává cestu prostinkou: Často, a co nejpomaleji, s plným přesvědčením opakovati Pánu: „Miluji Tě, protože Jsi neskonale dobrý.“ To mluvíti mezi modlitbami, to má býti první naše myšlenka v dopadnuvším na nás kříží, v nové starosti. Účinkem jest nejen láska stále větší, nýbrž i duševní radost.

Neděle 3. po Zjevení.

V evangeliu slyšíme slovo božského Spasitele, které pro milující duši jest a musí

býti jako kouzelný proutek, svou mocí působící nejkrásnější činy její. Pán praví k nemocnému: Chci, budiž uzdraven. Toto slovo Pána našeho „chci“ měli bychom slyšeti stále. Měli bychom je slyšeti po svatém přijímání, když Pán je v duši a denně se lázati po svatém přijímání: Co dnes ode mne chceš, Pane můj? — Odpověď pak nám Pán sám pomůže dáti a pochopiti. Dále má nás toto slovo provázeti po celý den. Přijdeme k práci: „Pán to chce“; přijde křížek: Pán chce — atd. Je nám pak snadno říci: Ty to chceš, Pane, a když Ty chceš, já chci také.

V evangeliu praví Pán Ježíš, že chce pomocí tomu, jenž přichází prosíti. Kdosi k tomu praví, že máme často přicházeti, a že je velmi užitečno každou jednotlivost denního života považovati za svatý penízek, se kterým přicházíme k Pánu, aby jej uložil k bohatství naší duše. Tak se udržujeme vždy ve vědomí, že všeho lze užití k obohacení duše.

Když v evangeliu se nám začíná vypravovati, jak všichni chvátili k Pánu Ježíši

a chtěli u Něho býti co nejdéle, vzpomínáme na jeden zvyk milujících duší, jemuž říkají „den u Pána Ježíše“. Od rána tudíž si velmi živě představují: pracují na stupních oltáře, ve světle věčné lampy — mluvím s lidmi na tom místě. To je velmi krásné cvičení pro duši, povznášející ji ke stále větší něžnosti.

„Pane, nejsem hoden . . .“; tím řekl setník: Ty sám to vykonej. Kdesí píše zkušený tuto radu pro duchovní život: „Nech Pána Ježíše pracovati.“ Je to vzácná rada pro naše snažení. Když máme starosti o budoucnost, řekneme si: Nechám Pána Ježíše pracovati a starám se jen o to, aby duše má bylo u Něho. — Při každé práci a modlitbě: Pán Ježíš pracuje se mnou; a když cítíme svou slabost, řekneme: Jsem u Tebe, můj Pane, nemohu, neumím; ale vím, že Ty přivedeš užitek a obohacení duši mé.

Pán řekl: Buď čistý! Tu vzpomínáme na čistou svatou Anežku, jak při pouhém pomyslení na Božského Spasitele byla u vytržení, jak na všechna pokoušení, týrání a muka měla jen jednu odpověď: Je to pro

Pána Ježíše. To slovo má nám zníti živě v duši, aby se při něm ozvala naše láska k Pánu Ježíši v práci, v bojích, v utrpení: Je to pro Pána Ježíše. Neboť Pán pak pro duši připravuje též onen šťastný klid svaté Anežky.

V nedělní Mši svaté prosíme: „Shlédni, Pane, slitovně na naši slabost a vztáhni svou všemocnou ruku nám ku pomoci.“ Tu modlitbu bychom měli mítí stále v duši pohotově, neboť svou slabost bolestně pociťujeme den co den, a ten pocit slabosti nás přivede ke mnohé nerozvážnosti. Taková modlitba a takový povzdech k nebi nám vždy dá vědomí síly, bychom se nedali tak hned něčím přemoci.

Neděle 4. po Zjevení.

Pán v bouři na moři spal, jako by o ničem nevěděl, jako by se nestaral o své učedníky — a přece je zachránil. Pán v Eucharistii leckdy jako by se nestaral, jako by tu ani nebyl, a přece: modlí se s námi, obětuje s námi — a místo nás, když my neumíme nebo nemůžeme; sám vše nahradí. To nás uklidňuje a táhne duši ke Svato-

stánku. Když jsme hodni Svatostánku, nic se nemůže státi duši.

Prostřed rozpoutané divoké bouře na velikém jezeře spí Božský Spasitel; bouře se ho nedotkla, svým mocným klidem dal učedníkům klid, i bouři utišil. V tom jest jedna z nejdůležitějších pravd života. Kolem nás i v nás leckdy rozpoutá se bouře. A pak naší první myšlenkou má býti vzpomínka na Spasitele: Tys klid — ve Tvém klidu najdu své uklidnění. V každé bouři najdeme uklidnění, když tak na Pána pamatujeme. Neboť on dosud nikoho nenechal na holičkách.

Pán Ježíš při bouři na moři dodává odvahy svým učedníkům. Je třeba vždy dobré odvahy a to ku přijímání od Boha i od lidí, odvahy k dávání dobrého příkladu, služby lásky atd. Je to velice milý a bezpečný vůdce jsme-li proniknuti touto myšlenkou: Chci míti odvahu ku přijetí — k dávání. Pak nezahyneme, ani nebudeme poškozeni v žádné bouři. Pán sám bude naší silou.

Hromnice.

Při svátku Očišťování Panny Marie si všimneme, že nebeský Otec žádal obětí ode všech: od Ježíška, od Panny Matky jeho, od Simeona, od Anny prorokyně. Proto žádal oběti, aby dosáhl svých velikých úmyslů s nimi. To slovo si musíme pamatovati: Pán žádá od nás oběti, aby dosáhl svých úmyslů s námi. Čím více obětuje, tím více Bůh s námi dosáhne a každá oběť je krokem blíže k cíli, k posvěcení života.

Svátek hromnic nám šeptá krásné slovo: „skryté obětování“. Vidíme Pána Ježíše se ve chrámu obětovati, totéž činí jeho svatá Matka, obětuje se nebeskému Otci i sv. Josef. Pro nás je možno tuto oběť často opakovati podobně: Ježíš a Maria, toť u nás obětování srdce a duše; Josef, toť obětování vnějšího života. A tak když slyšíme, nebo v modlitbě vyslovíme některé z těch svatých jmen, opakujeme své „obětuji“, a víme, že Pána Ježíše to těší a že mnoho konáme pro duši.

Maria přináší do chrámu Ježíška; ve

chrámu smutně žijí, čekají dvě bytosti věkem sešlé, Simeon a Anna. Když však přišel Ježíš, zapomínají na smutek, mizí stáří, mizí smutek, a v mladistvém nadšení plešají radostí oba jako v mladém štěstí. To proto, že Pán Ježíš jest přítomen. Při sv. přijímání to výslovně řekni: „Jak je šťastna duše má, žes přišel, Ty světlo mého života.“ Ta modlitba rozohní lásku, ta modlitba nám poví, že když je Pán přítomen, chce býti a je náhradou za vše, čeho člověk postrádá. A tak stále více stane se sv. přijímání světlem celého dne.

Neděle 5. po Zjevení.

Pán Ježíš mluví o Sobě jako o rozsevači, jenž svou prací rozsévá, ví o každém zrnku, kam zapadlo, pečuje o ně, raduje se, lituje ho. Chce nám tím říci, že když my rozséváme ve své duši, že také neje-nom ví o všem, ale že pracuje s námi. Je to myšlenka plná radosti: On pracuje se mnou! Byť by nikdo ničeho nepozoroval, byť by byla moje snaha sebe nesmělejší a třebas sebe ubožejší: On pracuje se mnou, jistě z toho něco bude.

Musíme si všimnouti otázky, na pohled nepatrné: Odkud jest koukol? Tu otázku potřebujem nutně ke svému duchovnímu vzrůstu: odkud vyrůstá v duši mé to, z čeho se musím zpovídati, co si musím vyčítati? Jestliže tuto otázku zanedbáváme, dáváme také tomuto duchovnímu koukoli příležitost ke vzrůstu. Čím více však ji pěstujeme, tím více vadne, co je koukolem v křesťanském životě. Zpytování svědomí musí mítí tuto otázku.

Sv. Pavel v epištole praví známé krásné slovo: „Cokoli konáte, vše konejte ve jménu Pána našeho Ježíše Krista“ — to jest, protože je to jeho vůle, z lásky k němu. K tomu kdosi praví, že z toho plyne: Měj rád svůj osud. — Ať jest osud a úkol životní jakýkoliv, učíme se jej mítí v lásce, jako dar Pána Ježíše. A tak je duše vždy klidně a radostně odevzdaná.

Svatý Pavel píše prvním křesťanům slovo na pohled prostinké: Zpívejte Pánu svaté písně. — A přece je to slovo veliké hloubky. Hodí se nám jednak tehdy, když v duši je jakoby tma, když duše dobře neví, co

by Pánu řekla. Tu platí: „Zpívej Pánu svaté písně“, t. j. mluv k Pánu slovy svatých písní, jež jindy zpíváš. Třeba: V Tvé srdce, Jezu ve Svátosti, s důvěrou vkládám duši svou — a tak jinými písněmi lásky, touhy, smutku. A druhou věc nám to slovo sv. Pavla praví: Ptáček, třeba skřivánek, zpívá na slunci, když se ke slunci vznáší. Tak nám má býti v duši, když jsme před svým Bohem, když jsme u Pána: Jako na sluníčku; Pán jako slunce hřeje nás a živí. A v duši je z toho radostné nadšení.

Sv. Pavel praví: „Cokoli konáte, číňte ve jménu Pána Ježíše,“ t. j. s poslušností, s láskou, vděčností. První křesťané byli v tom mistry. Vše začínali a podstupovali s tou myšlenkou v duši: Ve jménu Pána Ježíše. Také nám toto pomyšlení prokáže velmi platné služby, když včas pamatujeme: Začínám ve jménu Pána Ježíše; strpím to ve jménu Pána Ježíše; odřeknu si to ve jménu Pána Ježíše.

V podobenství dnešní neděle je skryta tichá výčitka Božského Spasitele, proč to-

tiž hospodář nechal vyrůst plevel. To je vzácné upozornění pro náš duchovní život: abychom nic nenechali příliš v duši vyrůst, co není dobré a milé Bohu. Abychom pozorně přihlíželi, neroste-li něco v duši, co by se mohlo státi škodlivým plevelem; a také bychom od nikoho nic takového do duše nenechali naseti. Pak jsme „vyvolení Boží“ podle epištoly.

Neděle 6. po Zjevení.

Pán mluví v podobenství o maličkém hořčičném zrnku. V Jeho kázáních to vidíme častěji, že měl zálibu pro malé, t. j. že chtěl, aby duše činila se malou, chce-li jistě se k Němu dostat ještě blíže. Činíme se pak malými tak: Když se nám dostane pokoření: Dobře, Pane můj, jsem malý; když křížek přijde: Víím, Pane můj, že křížky zbavují člověka pýchy, sebelásky, nuže, děkuji Ti; když možno vykonati skutek lásky: Dám, Pane, kousek sebe, protože Ty máš rád malé. A často se modliti: Tys veliký, já malý.

*

Pán mluví o kvasu, který učiní chléb sytým a chutným z mouky bez chuti. Chce

tím říci, že náš život nabude síly, ceny stále větší, umíme-li jako ona žena v evangeliu pracovati s milostí, kterou nám Pán stále nabízí. Takovým kvasem je každá pravda svaté víry, každá příležitost k sebezapření a k dobrému skutku; a my nepotřebujeme nic více, než míti stále na mysli toto slovo: Chci pracovati s tím, co mi nabízí Pán.

Sv. Pavel píše svým věřícím pochvalu a uznání: „Vzpomínám na práce vaší lásky.“ „Práce lásky“, to jest krátce naznačený obsah našeho života. Práce lásky, t. j. práce provázená láskou k rozkazujícímu, pečujícímu Bohu a Spasiteli našemu. Na takové životní dílo, jež bylo prací lásky, budeme i my vděčně vzpomínati s radostí.

V dnešní epištole se praví, proč máme rádi Pána Ježíše: Protože je naše síla, naše útočiště a náš vysvoboditel. Ty tři věci musíme míti na mysli, hlavně při svých návštěvách u Spasitele je musíme jemu opakovati. Tak se učíme vždy více Jemu rozuměti a vždy hlouběji Jej milovati.

Božský Spasitel mluví o malém, hořkém zrnku hořčičném, z něhož vyrostе rychle veliký strom. Zkušenі nám praví, že duchovní smysl podobenství je: hořkosti denního života, jsou-li náležitě od nás přijaty a využity, urychlují v naší duši dílo Boží: dílo odpuštění, dílo posvěcení, bohatství zásluh — hledíme-li na ně totiž jako na skutečná, plodná zrnka.

V epištole mluví svatý Pavel o „stále naději“, která má přebývatі v srdci křesťana, jako Bohu velmi milá ozdoba. Sv. Terezie ujišťuje, že ovoce tohoto doufání je, že Bůh se zvláštní láskou slyší modlitby takové duše. Z toho máme poučení, že vždy musí naše duše býti plna radostného doufání v Boha. Čím více doufá, tím více od Boha dosáhne.

Neděle Devítník.

Pán Ježíš mluví v evangeliu o hospodáři, jenž najímá dělníky do své služby a posílá je do práce. Sv. Augustin k tomu poznamenává: „Službu chce Pán od nás, a sice ne tak řeči ani tak skutky, jako oběť

srdce a vůle." V tom je pro nás předně útěcha: I když nepodaří se skutky tak, jak bychom si přáli, když jen vůle byla opravdová, pak je Pán spokojen. Za druhé pobídka: Třeba mítí svatou vůli — t. j. co nejčastěji obnovovati svou vůli, bychom svatě chtěli, co konáme: To chci konati jako ve Tvé službě, Pane — to zase jako oběť lásky — to zase za tuto duši a tak podobně. Pán pak nás má za dobře mu sloužící.

Božský Spasitel v podobenství o najímání a placení dělníků vyslovuje pravdu, která nás vždy musí naplňovati láskou a horlivostí; praví, že může dáti, kolik chce. To jest, že chce dáti velmi mnoho, ještě více než my zasloužíme. To nás těší, když často máme jenom dobrou vůli; to nás povzbuzuje, abychom říkali: Pán chce dáti velmi mnoho — já Jemu také velmi mnoho dám.

Pán Ježíš mluví o práci ve své vinici, t. j. ve své službě. My musíme věděti, že hlavním požadavkem, aby Pán život uznal za dobrou práci ve své službě, jsou dvě věci: vytrvalost a obětavost. Nezáleží na tom,

co konáme, ani na úspěchu, nýbrž na tom, abychom vytrvale a obětavě pracovali tam, kam nás Boží vůle postavila. Pak je Pán spokojen a život náš uznává za práci ve své službě.

Sv. Pavel vypravuje kousek svého duchovního života. Přirovnává jej k běhu o cenu a praví: „Běžím, ne jako na nejisto,“ t. j. mám vždy určitý cíl. Pro náš duchovní život kus moudrosti: Nestačí mít pro každý den pouze všeobecný dobrý úmysl, že vše bude ke cti Boží a z lásky k Pánu Ježíši, nýbrž třeba pro každý den mít nějakou zvláštní věc, ctnost, na kterou ten den dáme zvláště pozor: modlitbu, trpělivost, řeč atd. Pak duše nikdy nestojí nečinně.

Jděte pracovat na vinici mou — praví také nám Pán Ježíš. To jest, jděte tam, kde roste víno — Eucharistie. Když tam nebudete zaháletí, nýbrž celou duší dáte do služby lásky a věrnosti Pánu, naleznete tam nejbohatší zisk a sílu pro další život. Mnohé zklamání by nebylo, kdyby nám při svatém přijímání tkvělo na mysli toto slovo:

Nezahálej! Upravuj svou duši láskou a sli-
by věrnosti.

Mše svatá neděle Devítníku je plna myš-
lenek o vážnosti lidského života, o bojích,
jimž je člověk vystaven, o potřebě pomoci
shůry, o ustavičné péči vážného hospodáře
atd. Tak vážně bere Bůh náš život, vážně
jej musíme brátí též my. Je to velmi prak-
tické pravidlo pro chápavou duši: Cokoli ko-
nám, vykonávám se *svatou* vážností, s kře-
stanskými myšlenkami a city. Podle toho
uznává Bůh křesťanskou práci a křesťan-
ský život.

Neděle 1. po Devítníku.

Když v podobenství mluví Pán Ježíš
o zrnku, které přináší užitek, vzpomeneme
si, že takovým zrnkem je každý den, jehož
nám dopřává. Doporučuje se nám zpyto-
vání svědomí, totiž pohled zpět, co jsme
za den nedobře vykonali. Ale stejně užitečné
je večer si říci: Jaký užitek přinesl
tento den mé duši, co bylo vykonáno dobře.
Tím totiž roste naše horlivost a naše ra-
dost i bystří se náš duchovní zrak.

V podobenství žádá Pán Ježíš, abychom přinášeli užitek v trpělivosti. K tomu přinášení užitku v trpělivosti jest bezpečná cesta, totiž důvěřující láska k Pánu Ježíši, opírající se o toto přesvědčení: v každé mé bídě mne láskyplně provází; proto mu důvěřuji. Není možno, aby duše nepřinášela hojný užitek v trpělivosti, když má tuto lásku.

Svatý Pavel vypravuje o svých velikých duševních bojích a pokušeních, o svých modlitbách, aby jich byl zbaven, o odpovědi, kterou mu dal Pán Ježíš: Postačí ti má milost. Tu odpověď třeba si pamatovati takto: Pán Ježíš dostačí. On je v nás více než my sami, jeho oko, jeho srdce je stále k nám obráceno. A vždy nám ukáže, jak opravdu nám postačí ve všech potřebách, jestliže konáme, co radí jeden moderní světec: Ani jednu hodinu nenecháme přejíti, aniž bychom svůj duševní zrak a své srdce obrátili k Němu.

Sv. Pavel vypravuje o milostech, jichž se mu dostalo, vypravuje o ubohostech lidí, jež jej trápily — a přece byly jeho radostí,

protože mu zasloužily nové důkazy Boží lásky. To je poučné pro nás, kteří žijeme prostřed ubohostí lidských. Předně, abychom byli opatrní a nedalí se strhnouti k takovým ubohostem, jaké vidíme kolem sebe, k ubohostem, t. j. chybám v řeči nebo jednání. Za druhé, když nás bolí lidské ubohosti, třeba věděti: To jsou poslové mého Pána, jenž mi po nich nabízí nové dary, dovedu-li vždy říci: Odevzdávám se.

Z epištol si můžeme vzíti důležitou pravdu pro život. Sv. Pavel praví, že všechno naše myšlení a konání je neúplné, nedokonalé a že božská láska je činí dokonalým. Musíme se učití vynalézavostí, jak bychom totiž své myšlení a jednání vědomě spojovali s láskou k Pánu Ježíši. Pak víme, že přes všechny ubohosti a nedokonalosti své bude naše dílo od Pána přijato jako úplné ceny, i dokonalé.

Do postní doby se nám dává na cestu slovo Páně: přinášeti užitek v trpělivosti. Kdosí praví, že to byl pozdrav Boha lidem, že proto Bůh z věčnosti přišel do času, aby

nás tomu naučil, protože je to velmi jednoduchá cesta spojití se s věčným. Tak tedy pozdravujme i my každý nový den: Budu přinášeti dnes užitek v trpělivosti, spojovati vše s věčností, s Pánem Ježíšem. A dny našeho života budou plny věčností.

Neděle 2. po Devítníku.

Slepý seděl vedle cesty a žebrol. Když byl uzdraven, šel po cestě s Pánem Ježíšem a velebil Boha. Duchovní učitelé praví, že to má býti obraz našeho života. Neseďti nečinně nebo s malou činností, nýbrž udržovati duši ve stálé chůzi na cestě s Pánem Ježíšem. Nabádati duši, aby si nikdy nechtěla odpočinouti, aby nikdy nemyslíla, že nemůže již dále, ani blíže k Pánu, ale vždy aby se snažila dále a blíže k Němu proniknouti. A Pán také duši řekne: Prohlédni; hled, tudy musíš jíti, abys byla u mne.

Když kdosi uvažoval o slepci prosícím Pána Ježíše, pravil: Když nejvíce všechno na tebe doráží, jen tím věrněji a tím vroucněji se drž nejsvětější Svátosti, mše svaté, sv. přijímání. Když vše doléhá tiživě, když

nevíme kudy ani kam, jest jen jednoho třeba: Před svatostánkem volati jako onen slepec: Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! — Pán ukáže, jak působí divy v duši, jež tak se Ho drží.

Pán Ježíš se táže slepého u cesty: „Co chceš, abych ti učinil?“ — Je to důkaz vždy otevřeného zraku našeho Spasitele. My správně jednáme, když jsme si vědomi, že Pán se nás také tak táže: Co chceš ode mně? Ať jsme u Pána, ať pohlédneme na jeho kříž nebo obraz, vždy víme: Pán se táže, co chci od Něho. Co mu odpovím? A vždy je v tom zvroucnění vzpomínky na Pána.

Když sv. Augustin četl v evangeliu slova Božského Spasitele: „Hle, vystupujeme do Jerusalema a tam se vše dokoná,“ modlil se: Až tam tě tedy zavedla láska, Pane můj! — Tou myšlenkou se obíratí je velmi užitečno, neboť vždy víme, kam až i nyní sahá láska Boží k nám, a máme příležitosti odpovědět si na otázky: kam až vede *nás* láska k Pánu Ježíši a kam až by nás měla vésti.

Sv. Pavel mluví o lásce božské a praví: „Láska nikdy nepřestává.“ Toto jeho slovo má dvojí smysl: Předně se strany Božského Spasitele. Jeho láska nikdy nepřestane. Ani pro slabost a lidskou ubohost nepřestane, ani když člověk necítí v duši tepla lásky, nepřestane láska Spasitelova.—Dále „Láska nikdy nepřestává“, t. j.: naše láska k Božskému Spasiteli před žádnou překážkou, před žádnou obtíží se nesmí zastaviti, nikdy nesmí říci „dosti, nemohu“. To je třeba si opakovati v těch chvílích: Nikdy moje láska nepřestane, o vše se pokusí a s pomocí Pána Ježíše vykoná divy.

Sv. Pavel v epištole praví: „Nyní pak zůstávají tyto tři: víra, naděje a láska.“ Je v tom kus každodenní duchovní práce, totiž, abychom si každého dne na konci mohli říci: „Také dnes mám tyto tři,“ když dbáme, abychom denně aspoň jednu věc vykonali v duchu víry (třeba: Pán je se mnou, Pán mi to posílá), jednu v duchu svaté naděje (Pán je mé útočiště a má pomoc až do konce), jednu v duchu svaté lásky (z lásky k Pánu).

Neděle 1. postní.

Postní doba nám ukazuje Pána Ježíše ne volného, svobodného, nýbrž spoutaného, takže nemůže ani jíti, kam by chtěl. Pro naše následování Pána Ježíše v postní době je to důležitý a vážný obraz: „Duše spoutaná.“ Když cítíme pouta, říkáme: dobře, jako Pán. A sami se poutáme, klademe pouta slovům, aby jich nebylo zbytečných, nedobrých; klademe pouta myšlenkám, poutajíce je více k Pánu; klademe pouta své vůli, někdy se podrobujíce druhým, když je to zvláště tvrdé.

Na počátku postní doby musí celá naše duše pozorně se obrátiti k Pánu Ježíši, ubírajícímu se cestou křížovou. Celou křížovou cestu Pána Ježíše můžeme vyjádřiti třemi slovy: Samota, modlitba, obětování. Sám byl Pán Ježíš, nikoho neměl, kdo by mu bolesti ulehčoval; modlil se, modlil se v úzkosti a strachu, ale modlil se: Tvá vůle se staň. Obětoval se — tomu rozumíme, jak hrozně se obětoval. — A v těch třech slovech je také obsažen náš život v postě: Samota, t. j. co nejčastěji zajíti do samoty,

do sebranosti myslí v krátké vzpomínce na Pána. Modlitba: možno-li, více než jindy a vždy lépe než jindy, a hlavně to: Tvá vůle se staň. Oběti: kdykoli se naskytne možnost oběti, řekněme: Za to, že ses za mne obětoval. To je pak *svatý půst*.

V evangeliu Popeleční středy nám dává Božský Spasitel heslo pro správný a Jemu milý způsob života v postní době: „Kde jest poklad tvůj, tam jest i srdce tvé.“ Víme, že v umučení Páně jest pro nás největší poklad. Jest třeba tedy, aby *srdce* naše bylo v postě při umučení Páně: srdce milující, vděčnost projevující, obětující spolu s Pánem. A tak je heslo: Spolu obětovati. — Spolu s Pánem obětuji tuto bolest, radost atd.

Staří křesťané na postní dobu hleděli jako na duchovní cvičení, to jest dobu, ve které duši dávají mnohem více, než jindy. Obsáhli to dvěma slovy: *půst* a *modlitba*. Pro nás je to dobrý pokyn pro správné prožití postní doby, zvláště když si to řekneme trochu jinými slovy: Horlivost a obětování. S těmi dvěma slovy budeme v post-

ní době milou útěchou svému trpícímu Spasiteli.

Postní doba nám uvádí na mysl starou křesťanskou postní zásadu: Žítí s trpícím Spasitelem. Spasitel trpěl stále, protože svůj úkol konal svatě a přísně. Ta dvě slova nás mají vésti v postní době: cokoli konám, budu konati svatě a přísně k sobě. Pak si postní dobu učiníme tím, čím má býti, totiž dobou plnou obětí a zároveň dobou plnou milostí.

Pro začátek svatopostní doby si zapamatujeme slovo sv. Augustina: „Nehledej mimo sebe obětních zvířat, která bys Bohu obětoval; máš v sobě něco, co můžeš zabít.“ Smysl toho slova nám ukazuje, jak prožítí postní dobu podle přání Pána Ježíše obětovaného; ze svého, ze své duše mu přinášeti oběti. Býti v něčem obětovaným.

Neděle 2. postní.

Při Proměnění Páně mluví svatý Petr o příbytku pro Pána a sebe. O příbytku pro Pána a sebe mluví také sv. Terezie a praví,

že se Pánu v duši staví příbytek heslem : „Aby se Jemu vše líbilo.“ Pán Ježíš totiž tím déle a tím důvěrněji přebývá v duši člověka, čím více se mu tam líbí. A nám je to pravidlem velmi užitečným, toto heslo: Aby se to Jemu líbilo — modlitba, řeči, myšlení atd. Pak máme příbytek v duši a v něm Pána stále.

V epištole druhé postní neděle žádá sv. Pavel od svých křesťanů, aby žili tak, jak on je vyučoval, aby totiž se líbili Bohu a byli stále lepšími. Tato dvě slova jsou do vážné postní doby vhodná pro cvičení. Konati svá díla a mysliti si při tom: aby se to líbilo Bohu, a tak duše má aby se Bohu líbila a aby duše má i díla má byla stále lepší.

V mešní modlitbě druhé postní neděle se modlíme: „Pane, Ty víš, že se nám nedostává síly . . . buď naší ochranou uvnitř i na venek.“ Denně cítíme, že se nám nedostává síly, a když si vzpomeneme, že Pán náš o tom ví, že proto také trpěl, aby se stal naší silou a ochranou, pak se nám tato vzpomínka a modlitba stane skutečnou posilou duše. Dvnitř — navenek!

Sv. Josef.

Bude svátek svatého Josefa. O něm se zpívá v církevních hodinkách: „Vizte služebníka věrného a moudrého, jež ustanovil Pán nad svou rodinou.“ Služba sv. Josefa byla skutečně věrná a moudrá. — Věrně sloužil dáváje Božskému Spasiteli a jeho svaté Matce do služeb opravdu vše, každý svůj krok, každý svůj dech; moudrá byla jeho služba, rozvažující totiž ustavičně, jak by ještě lépe, ještě s větší láskou mohl sloužiti Pánu a Jeho svaté Matce. Naše služba Pánu a Jeho svaté Matce bude nejlepší, bude-li „svatojosefská služba“.

Život sv. Josefa byl na zevnějšek a podle zevnějšku život nepatrný a přece to byl život tak hluboký a bohatý, protože svatý Josef uměl v samotě s Pánem Ježíšem žíti a pracovati, občas němým pohledem vzhlížeje k Němu, před dílem a po díle k Němu spěchaje, při díle slovo mluvě k Němu, třeba jen o práci své. To je tajemství hloubky a bohatství též našeho života, uměti tak žíti a pracovati s Pánem Ježíšem.

Sv. Josef se zobrazuje, jak drží Ježíška na rukou. Ten obraz má nám znázorniti, že také nosil Ježíše v srdci. A již vidíme, co nám chce sv. Josef říci: Nositi musíš Ježíše na rukou a v srdci, chceš-li správně s Ježíšem a pro Ježíše žítí. Co nosíme na rukou, to je předmětem naší péče, aby se tomu nic nestalo. Tak pečujeme, aby se Pánu u nás nic nestalo. A v srdci nosíme Pána, jsouce vždy přesvědčení, že nám patří Jeho láska.

Neděle 3. postní.

Pán Ježíš mluví o říši v sobě rozdvojené, která neobstojí. To je řečeno o našem životě, aby nebyl rozdvojený, nýbrž jako z jednoho kusu. Aby nebyl rozdvojený náš život, t. j. aby nebyl rozdělený mezi dokonalé a nedokonalé, mezi přání naše a přání Pána Boha; nám musí vždy na mysli tanouti: co je lepší, dokonalejší — co chce, čeho si přeje Pán Ježíš. Tak On nás ovládá a činí cele šťastnými.

V epištole jsou křesťané nabádáni, aby „se nenechali sváděti nicotnými slovy. Dá-

me-li místo „slovy“ — „věcmi“, máme důležitou zásadu pro život. Denně věci a události nás chtějí strhnouti k chybám a nedokonalostem. Hledíme-li na vše tak, jak to vidí Pán, musíme říci: to je nicotné, nic to není, nedám se tím svést. Tak vždycky opravdu zvítězíme.

Neděle 4. postní.

Do postní doby zaznívá nářek Božského Spasitele, jak jej slyšel prorok Jeremiáš: „Lide můj, co jsem ti udělal? Odpověz mi!“ Odpovídati máme svému Spasiteli na jeho utrpení, aby postní doba byla prožita způsobem Jemu milým. Žijeme pak v této myšlence: Na jeho utrpení budu odpovídati svým soucitným vzpomínáním jeho utrpení — na Jeho oběti budu odpovídati svým obětováním — na Jeho slitování budu odpovídati nezlomným spoléháním na Něho.

Když čteme o Božském Spasiteli, že se zástupu skryl sám na hoře, musíme tomu rozuměti tak, že se ukryl v samotě u nebeského Otce. To je pro nás pokyn, abychom se skrývali u Pána Ježíše. Nalezneme

vždy blahé vědomí jeho přítomnosti, když se tak modlíme v duši: Jdu se k Tobě schovat, můj Spasiteli — před tím a oním . . .

Sv. Pavel píše v epištole 4. postní neděle o člověku křesťanu, že je svobodným dítětem Božím. To slovo znamená velikou pomoc pro náš duchovní život, pro náš duchovní boj a práci v duchovním životě. Jsem svobodné dítě Boží. Svobodný nesmí býti otrokem: ani otrokem tíže, aby pod ní bezmocně klesl, ni otrokem lákavosti, aby se jí poddával, ani otrokem sobectví, aby dbal jen o sebe, hleděl jen na sebe a hledal jen sebe. Svobodné dítě Boží ve všem a přes vše a nade vším vidí svého Otce.

Při zázračném rozmnožení chlebů se ukázalo, jak Pán Ježíš byl jedinou nadějí těch lidí. Vypravuje se nám o tom, abychom uměli říkati Pánu, když jsme u Něho: „V Tebe výlučně skládám všechno své důvěření, jen v Tobě spočívá všechno mé důvěřování.“ Tak člověka totiž nikdy nezahubí hlad, ani zklamání jej neláme, protože

Pán každý hlad nasytí a v každém zklamání dokáže, že to není zklamání.

Aby nezahynuli vysílením, udělal Pán Ježíš zázračný chléb. O sv. Tomáši Akvinském je napsáno, že dovedl tolik vykonati a že uměl tolik přetrpěti, protože byl svět-cem nejsvětější Svátosti, v této Svátosti hledal a nalézal veškerou svou moudrost a sílu. Je důležité, bychom v tomto směru drželi svou duši, abychom vždy věděli, že ve svatostánku máme všechno, čeho naše duše potřebuje, i když třeba sami nevíme, že toho duše potřebuje.

Pán se skryl lidem, protože Ho hledali jinak, než on chce býti hledán. Ale Pán chce, abychom jej hledali v touze své duše. A zkušeni praví, že tak nejspíše najdeme Pána, když se občas zamyslíme nad otázkou: Která jest největší bolest mé duše? — Když si ji uvědomíme, řekneme: Pane Ježíši, chci ji rád snášeti, rád z lásky k Tobě. A ještě Ti poděkuji za to, že mne odlučuješ od světa a táhneš k Sobě.

Zvěstování Panny Marie.

Nejkrásnější slovo, které kdy řekla Panna Maria, bylo ono při Zvěstování: „Jsem dívka Páně.“ Byla dívkou Páně, když Bohu sloužila za nástroj vykoupení lidstva; byla dívkou Páně, když sloužila Pánu Ježíši v Nazaretě; byla dívkou Páně, když v bolesti trpěla s Pánem Ježíšem. Jest navždy dívkou Páně, když vodí duše k Bohu, na ně svolává Jeho milosrdenství a jim pomáhá. Pán je rád, když duše naše také tak se Jemu představuje: Dívka Tvá, Pane Ježíši.

Když bylo Zvěstování Panně Marii, archanděl oznamoval Boží vůli a Maria s ochotným úsměvem řekla: „Ano, stane se.“ Kdo si praví, že takový byl celý život Rodičky Boží: s radostným, ochotným, láskyplným úsměvem pohlížela k nebi, ke svému Bohu, ustavičně říkajíc Bohu „ano“, nikdy neřekla „ne“. Opět jednoduchá a krásná životní moudrost pro nás, obsahující tyto tři zásady: Vždy s ochotným a radostným úsměvem pohlížeti k Bohu. Vždy říci „ano“, Bože můj, vykonám to, obětuji to, přijmu to. Nikdy neřeknu Bohu svému „ne“, byť jeho

vůle žádala sebe těžší věci. Pak bude duše šťastna vždycky.

*

Při Zvěstování P. Marie anděl pozdravil Dívku Páně slovy: „Milostiplná.“ Zasloužila si toho slova, protože žila vždycky ve výšinách, nad cestami země, u Boha. On byl hlavní a vše ostatní bylo vedlejší. Nám se otevrou veliké prameny milosti, umíme-li žítí také tak, aby se mohlo říci, že spíše žijeme u Pána, že On je s námi. On pak nám vše změní, když my se umíme povznášeti nad malichernosti země.

Neděle 5. postní.

P. Ježíš praví: „Kdo z vás mne může vinit z hříchu?“ Tím ukazuje na svou krásnou duši, která nás hříchu zbavila a vždy chce zbavovati. A my se zbožnými křesťany tu můžeme mítí dvojí cvičení: předně vždy při sv. přijímání prosití Pána: Dej, aby duše má se k Tobě hodila — dnes, svým jednáním. Večer pak dělati krátké: „Vyznávám se Ti, Pane Ježíši, z toho a z toho — zbav duši mou všeho hříchu.“

*

Sv. Pavel nazývá Spasitele „naším nejvyšším knězem“. Když si to slovo rozpředeme, vidíme Pána s oltáře ruce vztahujícího k nebi, Otci obětujícího vše, co jest On sám a co jest kolem Něho. Vidíme Pána i k nám ruce vztahujícího s výzvou: „Vlož i ty něco do mých rukou, bych to za tebe zvláště mohl obětovati Otci tvým jménem.“ A my se pak modlíme: „Pane, do Tvých rukou svatých vkládám tuto svou modlitbu, tuto svou oběť sebezapření, toto své přání; posvěť je, obětuj je nebeskému Otci, aby tím byl chválen a duše má s ním spojena a posvěcena.

Pán Ježíš jest nazýván naším nejvyšším knězem a prostředníkem. To znamená: jako na zemi žil a trpěl jen pro nás, tak v nebi jen pro nás žije. Ze svého chce nahrazovati naše chyby, ze svého chce doplňovati, co lidská naše nedostatečnost nemůže a chce jen jedno, abychom my, vědouce, že On žije pro nás, také věděli, že žijeme pro Něho.

„Pán Ježíš je naším veleknězem,“ praví sv. Pavel. V tom slově jsou tři věci, jež nás vedou zcela blízko k Srdci Pána Ježíše.

„Pán Ježíš jest mým knězem,“ tak si pomyslíme a vidíme v tom: 1. Pán Ježíš jest mým knězem a proto žádá celou mou důvěru. 2. Z jeho svatých rukou si všechno vyprošuji. 3. Kněz můj jest Pán Ježíš a proto, kdykoliv cítí duše má, že chybila, vždy *hned* prosí Pána Ježíše za odpuštění, za stále větší očištění duše. Z té troji myšlenky může vykvést nejkrásnější život duše s Pánem.

Sv. Pavel ukazuje, že Pán Ježíš sloužil Bohu živému. Stal se poslušným až k smrti kříže, až k takové smrti zachoval poslušnost vůli Otcově. Je v tom důležitá složka duchovního života. Můžeme žít z lásky; vše je snadné, když cítíme lásku k Pánu Ježíši. Když však přijdou chvíle, kdy této lásky necítíme, potřebujeme toho druhého, bychom neochabli a nezmalomyslněli: v poslušnosti k Pánu Ježíši konám a nesu vše; a tak vždy si pro duši zachráníme cenu svého života, práce a bolesti.

Mše sv. páté postní neděle je plna myšlenek o Otcovské Boží dobrotě, o Boží rodině, o nás, jako o Božích dítkách. Jest nám

velmi prospěšno cvičiti se v takových vzpomínkách, protože sami svatí se jimi mnoho zabývali a jimi si pomáhali dostat se blíže k Bohu. Je to vždy krásná pomoc duši, aby se více k Bohu přiblížila, když ví, že Bůh je Otec, ať dává nebo ubírá, vždy miluje.

Neděle 6. postní.

Na sklonku postní doby se nám zrovna okázale ukazuje na svatý kříž. Kdosi praví o Spasiteli na kříži, že se tenkrát marně ohlížel, kdo mu dá milé slovo, kdo naň mile a soucitně pohlédne. — To je nejjednodušší způsob prožívat s Pánem památku Jeho hořkého utrpení, když tak smýšlíme: Dám Pánu svému na kříži milé slovo lásky a milý pohled soucitu. Aby se marně také neohlížel na mne.

Sv. Pavel praví o Božském Spasiteli slovo, kterým je krátce naznačen celý jeho život, celé jeho utrpení a celá jeho láska: „Zmařil sebe sama.“ To slovo nám musí tanouti na mysli ve svatém týdnu, bychom ho dobře využili. Ono nás také naučí dobře rozuměti všem našim obětem a námahám, když ničíme sebe „pro Pána Ježíše“, jako

On sebe pro nás zničil. Neboť, čím více umíme mařiti sobeckost, tím více bude Pán naší slávou.

Když stojíme před svatým týdnem, musíme si vděčně položit otázku: Co by ze mně bylo, kdyby nebyl Pán Ježíš za mne v takovém ponížení zemřel? A ještě jednu: Co by ze mně mohlo býti, kdyby má duše dychtivě užívala toho, co nám Pán Ježíš svou smrtí na kříži umožnil? Víme, že v prvním případě bychom byli nejnešťastnější bytostí, v druhém pak nejšťastnější, protože svatí. A tak se nám bude dobře říkat: Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě . . .

Ve svatém týdnu mluví k nám stále trpící Spasitel v obřadech církve. Byl Pán ve svém posledním týdnu života tak docela sám a z toho svého opuštění volá nám slovo proroka: Hledám někoho, kdo by mne potěšil. — Býti s Ním a těšiti jej — to si myslíme ve svatý týden. Býti s Ním a říkat mu, že není sám ve svém utrpení; těšiti Jej nabízením svých služeb a sebe. To potěší Jej i nás.

Proto dávejme dobře pozor, co ve svatém týdnu z obřadů uslyšíme.

Z obrazu bolestné Panny Marie nám svítí dvě pravdy pro duchovní život. 1. „Potěším bolestnou Matku.“ Tak si pomyslíme při všem, co je nám těžké a bolestné, tak si pomyslíme, když vidíme, že je třeba konatí povinnost. A víme, že tou vůlí svou potěšíme i zbodené Srdce Božského Spasitele. — 2. Každého čtvrtku večer, třeba poslední chvíli před odpočinkem, na chvílenku jednoho Zdrávasu navštívíme bolestnou Matku, vzpomínajíce, jak ve čtvrtek před Velkým pátkem bolestně jí bylo v duši před rozloučením s Pánem. Taková dětinná pozornost i duši naší přinese útěchu.

Poslední postní týden nám ukládá hlouběji mysliti na utrpení Páně. K přemítání o hořkém utrpení Páně nutně s naší strany patří zkroušenost srdce. Proto pro ten týden zvláště platí stará zásada: „zkroušeností k obnovení“. Obnoví se hluboce naše duše, budeme-li pěstovati zkroušenost srdce při pohledu na trpícího Vykupitele.

Hod Boží velikonoční.

Pán žije, Pán zvítězil nade všemi! To byl jásot první velikonoční neděle. To jest i naše velikonoční radost, i vážná velikonoční pravda. Je to radost pro náš životní boj, když pamatujeme, že Pán jest živý, že zajímá se o můj život, o mé radosti, tužby a žaly. Je to radostná důvěra pro naše modlitby: Pán živý slyší mne; Pán vítězný přemůže nepřátele, dá duši vítězství nad lidskými slabostmi. Je to vážná velikonoční pravda: Se živým Pánem nelze jednati jako s neživou věcí, nýbrž uctivě i pozorně, poslušně, s láskou.

Vzpomínka na Vzkříšení Páně nám uvádí na paměť slovo velmi obsažné: život. Pán Ježíš je živ a chce nám dávat život duše, aby neusnula, aby nezůstala státi. A je málo věcí, o něž bychom měli tak často prositi, jak toto: Pane, dej život mé duši. Aby život byla moje modlitba, aby život byla moje práce, aby život bylo i mé utrpení — aby vše to bylo proniknuto přesvědčením: Žiji pro Pána Ježíše. Pak Pán nám dá stále více života.

Obdivujeme slávu Pána znova živého, obdivujeme jeho moc a štěstí. Jeho sláva jest výsledkem obětování sebe, je hlavně výsledkem pokorného a poslušného odevzdání sebe Otci. To musí býti také naše velikonoční myšlenka: Pokorná a poslušná odevzdanost Bohu je nám neklamnou zárukou, že sláva a štěstí duše Pána Ježíše bude také slávou a štěstím naší duše. Čím lépe rozumíme těm dvěma slovům „pokorně a poslušně“, tím bude větší.

Chystáme si velikonoční myšlenku a velikonoční dar pro svého Spasitele. Velikonoční myšlenka: Pán slavně bojoval a zvítězil nad nepřáteli svými, ale hlavně nad nepřáteli mými. Proto, když vím, že svého Spasitele miluji, vím také, že nic mne neporazí. — Velikonoční dar: Vítězi dám jako dar to, co Jemu je nejmilejší, totiž vítězství mé duše. Budu dbáti, by kolem svátků velikonočních bylo těch vítězství nejvíce, aby v každém boji, v každém kříži, v každém pokušení denního života řekla duše má: Musím zvítěziti, a to své vítězství dám Pánu Ježíši.

Pán Ježíš vstal z mrtvých. Nemohli ho zničití, On zvítězil. A jedním z pramenů jeho vítězné síly bylo, že když všichni kolem něj trýznili, on se modlil, on pozdvíhoval svou duši k nebeskému Otci. To je také naše vítězství a naše vzkříšení, když se v tom cvičíme a to umíme: ze všeho, co je kolem nás, ať nás to těší nebo ať nás to trápí, pozdvihujeme svou duši k Pánu Ježíši se slovem prosby, oddanosti, díků, kajících.

Památka boje a vítězství Pána Ježíše nám ukazuje rozdíl mezi časným a věčným. Neboť na něm to zřetelně chápeme, co to znamená: časná námaha — věčný klid, časná bolest — věčné štěstí. Po našem bojování máme dosáhnouti toho vítězství, kterého dobyl božský Spasitel. Bude nám snadno ho dobýti, budeme-li míti na zřeteli vždy tento rozdíl mezi časným a věčným.

Neděle 1. po velikonoci.

„Pán můj a Bůh můj,“ zvolal apoštol Tomáš, když překonány byly všechny jeho pochybnosti a když celou silou své duše uvěřil; to slovo bylo výrazem jeho duše já-

sající a prosící. Pro nás je to slovo hlubokou a účinnou modlitbou, plnou útěchy: „Pane Ježíši, Tys Pán můj a Bůh můj. Pán jsi, a proto se Tvé svaté vůli zcela podrobuje a svěruje duše má, Tobě chce býti poddána, pokorně chce plniti Tvůj svatý zákon. Tys Bůh můj, dárce všemohoucí veškerých milostí, dárce odměny za práce a oběti života. Tys Bůh můj, dobro nejvyšší, krása, ušlechtilost nejdokonalejší, proto po Tobě touží duše má. Přijď ke mně a zůstávej se mnou, Pane a Bože můj!“

Sv. apoštol Tomáš, když po Vzkříšení opět poznal Pána Ježíše, volal: Pán můj a Bůh můj! — Pro nás jsou obě slova plná významu pro sv. přijímání i pro denní život. Pro sv. přijímání máme v nich vůdce pro své myšlenky a city po přijetí Pána: Pán Jsi můj — a přece Jsi přišel: díky; Pán Jsi můj a já se Ti zcela a vždy více chci odevzdati. Bůh Jsi můj: mocný, dobrý, milosrdný. Proto prosím . . . V denním pak životě si říkáme: Nic není mým pánem, nic mne nesmí ovládnouti, ani lidé se svou nedokonalostí, ani mé myšlenky, ani mé tužby. Jediný Pán Ježíš bude mi vládcem.

Když při zavřených dveřích se učedníci modlili, přišel k nim Pán a řekl jim: „Pokoj vám.“ A také jim pokoje do duší udělil. V tom je krásná myšlenka pro nás v modlitbě: Jako by za zavřenými dveřmi byla jen duše naše a Pán, vše ostatní mimo nás, venku. S tím slovem se nám dobře vchází do opravdové modlitby, a dobře se pokračuje, protože opravdu přichází Pán k nám do takového osamocení a sděluje duši pokoj, jakého nikdo nemůže dát.

Posloucháme velikonoční pozdrav vzkříšeného Spasitele: „Pokoj vám!“ Ale Pán neřekl toliko to, nýbrž dodával: „Já jsem to!“ Kde je Pán Ježíš, tam není třeba se obávat, tam není třeba neklidu. A když cokoli zneklidňuje duši naší vzpomeneme na to, že Pán je s námi. Pán je se mnou, a proto jen zaprosím: Pane, řekni mi: Pokoj tobě, duše. A Pán ukáže, že on jest opravdu Pokoj.

Pán Ježíš po vzkříšení přišel k apoštolům, oni se ho lekli a couvali. Vytýkal jim to, chtěl, aby jej hned v prvním okamžiku přijali s otevřenou náručí. To je pokyn pro

nás. Vzpomínáme na svého Spasitele, ale nemáme vzpomínati s jakousi bázní, nýbrž s radostí; s vědomím, že naší největší radostí jest, že smíme pro Spasitele žíti, pro Něho konati své práce, pro Něho trpěti a obětovati. Pak je s námi spokojen a plní duši blahem.

V modlitbě nedělní mše svaté prosíme: „Dej, abychom si v celém svém životě zachovali velikonoční svátky.“ To krásné slovo znamená, že náladou naší duše má býti snaha stále výše vystupovati, neochabovati v ničem, aby nebyl v nás ani stín hrobu, nýbrž vždy život, čilé snažení a hledání Pána Ježíše, jako Jej po Vzkříšení stále hledali jeho učedníci.

Květen.

Když nastává květen, měsíc Panny Marie, musíme se připravovati na její oslavu. Kdosi nazval Matku Boží nejkrásnějším květem máje. To slovo je pokynem, jak oslavovati máj. S tou myšlenkou žíti: Z lásky k nejkrásnější Panně Marii se budu snažiti, aby za celý rok v květnu byly nejkrásnější moje modlitby, aby nejkrás-

něji bylo vykonáno vše, co konám. Tak bude květen náš i k radosti Panny Marie.

Neděle 2. po velikonoci.

Dobrý Pastýř dává život svůj za své. Jinými slovy bychom to mohli říci tak: Pán byl hrdinou povinnosti. Vůlí Otcovou uloženou povinnost hrdinně přijal, za ni hrdinně život položil. Krásné následování Krista Pána se nám podává v tomto slově „hrdina povinnosti“. To byl můj Pán a duše člověka dobře činí, když to slovo si opakuje: Vždy častěji to musí také o mé duši platiti: je hrdinkou povinnosti a Boží vůle.

Pod obraz Dobrého Pastýře napsal pro své křesťany sv. Pavel: „Kdysi jste bloudili, nyní však jste obráceni ku Pastýři svých duší.“ Zkušený praví, že je v tom obsaženo pravidlo životní: „Býti jinými.“ Býti jinými nežli duše povrchní a vlažné; býti jinými tak, že každý začínáme s úmyslem: Dnes budu žít jinak nežli včera – třeba jen omalou věc jinak, ale přece jinak. To svolává na nás zvláštní péči Dobrého Pastýře, k němuž jsme obráceni.

Pod obraz Dobrého Pastýře lze napsati tři slova: Vede, živí, chrání. Kdo chce jíti k Němu, toho vede; kdo hladoví po Něm, toho nasytí; kdo hledá u Něho útočiště, toho ochrání. — Tak je třeba, abychom vždy viděli svého dobrého Spasitele. Ať nám v životě chybí cokoliv, ať nás znepokojuje, tlačí a bolí cokoliv, vždycky cítíme nedostatek a nepokoj a tlak a bolest proto, že se nám nedostává světla na cestu, nebo síly, nebo ochrany. U Dobrého Pastýře však máme to vše. Volejme tedy: Vezmi mne za ruku — nasyť mne — chraň mne.

Tak něžného obrazu dobrého Pastýře užívá Pán Ježíš o svém poměru k lidským duším, aby jim připomenul dvě věci: aby nás ujistil svou ustavičnou bdělostí nad štěstím naší duše; aby nám připomenul, že čeká na užitek od naší duše. Máme v tom velikou pobídku k dobrému: Pán čeká. Před modlitbou si řekneme: Pán čeká na tuto modlitbu; jindy: Pán čeká na tuto oběť, Pán čeká na tuto mou práci — a v květnu: Pán čeká, že Matičce ukáží větší ještě lásku než jindy. A tak s dvojnásobnou radostí dáme Pánu, co Jemu dáváme.

K obrazu Pána Ježíše jako Dobrého Pastýře poznamenává jeden duchovní učitel: Dobrým pastýřem musíme býti vůči sobě samým, vůči svým náladám, radostem, žalostem atd. Dobrý pastýř jde *před* svým stádem, nenechává se jím vésti, sám mu udává cestu. Tak nemáme se nechat předběhnouti svými různými vlastnostmi a okolnostmi, takže by nás táhly, nýbrž sami je řídíme, by neodbočily od pravé cesty. To je důležitá modlitba k Pánu, Dobrému Pastýři.

Neděle 3. po velikonoci.

Smutné apoštoly těší Pán: Maličko a zase mne uvidíte, přijdu a váš zármutek proměním v radost. Chtěl, aby nám utkvělo v mysli: Pán sice nechá mnohdy na sebe čekat, ale nikdy nenechá čekat nadarmo; přichází a obrací vše v dobro: Smutek v radostný pokoj, bouři v klid, strach v pocit bezpečnosti. Jen jedno třeba uměti: Víím, že přijdeš a vše obrátíš; čekám s důvěrou a prosím: přijď.

*

Božský Spasitel mluví o malé chvílce, po níž jej učenící opět uvidí. To je důležité

slovo pro chvíle nechuti k modlitbě, k lidem, ku práci, jež se dostavují nejednou v životě. V nich si řekneme: Jen malou chvíli — jen chvílku obětování a sebezapření — jen malou chvílku to potrvá a pak zase uvidím Pána Ježíše, to jest: uvidím a pocítím jeho útěchu, jeho chápání všeho, jeho uznání zásluh z těchto „malých chviliek“.

„Opět maličko — a uzříte mne,“ řekl Pán Ježíš. A učitelé duchovního života velmi zdůrazňují toto „vidění Pána Ježíše“. Abychom totiž přímo si přáli mítí Pána svědkem svého jednání. Je to krásná vložka do ranní modlitby: „Buď, Pane, dnes svědkem mého života“; rovněž po sv. přijímání se to dobře a účelně modlí: „Pojď se mnou a ukaž se mi, dej se mi pocítiti jako svědek mého života.“ V povinnostech denních pak je velmi prospěšno našemu klidu a zduchu všeho, toto opakovati: „Buď svědkem této práce, boje, atd.“ Pán pak svou sílu spojí s naší, svou moudrostí bude raditi jako dobrý svědek života.

Připomíná se nám vzácný slib božského Spasitele, že svým věrným každou trpkost

promění v blaho a dobro; brzo nebo později, ale zcela jistě. Zkušenosti si vytvořili z toho přísloví: Každá věc trvá jen svou dobu, ale láska Boží trvá na věky. To má též patřit k naší životní moudrosti, neboť to nás nikdy nezklame a vždy udrží ve vytrvalosti.

Pán praví apoštolům, že jejich zármutek promění v radost. Tím slibuje, že v duši věrné promění všechno: zármutek v radost, námahu v zásluhu a odměnu, slabost promění v sílu, chybu promění ve ctnost. — S tou myšlenkou musíme chodit k Pánu Ježíši, s takovou modlitbou v duši: Víím, že všechno proměníš, proto tak věrně k Tobě lne duše má.

Svatý Pavel píše svým křesťanům: „Jste svobodní,“ t. j. Jste vysvobození, protože Kristus vás vysvobodil. K tomu si můžeme přidat krásnou myšlenku o „vysvobozující eucharistické lásce“. Láska k nejsvětější Svátosti vysvobozuje ze všeho, co bolí, tlačí a doráží, a my ani nemůžeme dosti často před Svatostánkem prosit Pána Ježíše takto: „Pane, vysvobod mne!“

Neděle 4. po velikonoci.

Pán Ježíš mluví před svým nanebevstoupením o svém rozloučení s učedníky. Kniha o následování Krista Pána praví k tomu: „Je to preveliká moudrost, uměti si udržeti Ježíše.“ A duchovní učitelé praví, že se tato moudrost pěstuje trojím cvičením: pamatovati horlivě na jeho přítomnost, každou dobrou myšlenku považovati za Jeho hlas, zachovávat si pokorné srdce. — Tu máme cestu k moudrosti, jež je největším štěstím života.

Před svým nanebevstoupením vícekrát opakoval Spasitel: Pošlu vám Ducha sv., Těšitele. My z toho vidíme, jak to byla ještě poslední starost Jeho, těšiti ty, kteří jej budou milovati, nevidouce Ho. To jest i nyní hlavní téměř starost srdce Spasitelova: těšiti ty, kteří v něho hluboce věří a Jej milují. A na to nesmíme zapomínati. Pro nás to znamená skoro nejlepší zakončení každého díkučinění po sv. přijímání: Víím, že chceš býti mou útěchou dnes po celý den, neboť nic mne netěší a nic mne nepotěší, nejsi-li Ty mým Těшитelem.

Podle slov epištoly „všeliký dar dokonalý shůry jest“. Tak se nám opět staví před oči práce nesmírné Boží dobroty a shovívavosti. Tak veliká a útěchyplná je ta práce, že na ni musí naše duše odpovídati svým nejhlubším přesvědčením: Bez Pána Ježíše a bez jeho práce musela bych umříti. — To nás takřka silou pudí k Pánu s celou bezpečnou a klidnou odevzdaností a důvěrou, že dobrý Pán Ježíš nepustí ze srdce ani z ruky toho, jemuž je bez něho smutno.

V epištole jest napsáno o Bohu, že v něm není ani stínu proměnlivosti. Musíme tu mysliti na Matku Boží, jak byla krásným obrazem této Boží neproměnlivosti: vždy stejně milující, vždy stejně laskavá, vždy stejně obětující, ač žila mezi lidmi, kteří ji nechápali, ač měla množství starostí a bolestí. A prosíme Marii Pannu, aby nám též dala účast na této Boží i své neproměnlivosti.

Svatý Jakub píše svým křesťanům: „Tíše přijímejte slovo Boží.“ Když Bůh promluví, musí býti duše lidská v uctivém tichu, aby rozuměla, aby vykonala, co Bůh má v ú-

myslu. My víme, že Bůh mluví nám své slovo jednak v modlitbě, jednak na všem, co nás potká. Proto před modlitbou a při ní říkáme: „Tiše!“ Utichni každá starost, myšlenka, přání lidské, jež nepatří sem; pak bude můj Spasitel mluvit. — Ať nás potká cokoliv: vše je slovo Boží, jímž chce nás Pán vychovávat nebo třeba i nám dát pokání. My řekneme zase: „Tiše, bez vzpírání se, bez znepokojování se to přijímám, aby Pán dosáhl, čeho tím chce dosíci.“

V modlitbě mešní se modlí sv. církev: „... aby naše srdce tam byla upevněna, kde je pravá radost.“ To znamená neupevňovat srdce tam, kde je smutek. Tisíc příležitostí se denně naskytuje, kde od smutného a těžkého můžeme duši obrátit tam, kde je pravá radost, k Pánu Ježíši; buď vzpomínkou, nebo lépe, duchovním sv. přijímáním. To obrácení nás zakotví v Pánu Ježíši a v jeho Srdci.

Neděle 5. po velikonoci.

Božský Spasitel napomíná k modlitbě: „Proste... neboť Otec váš nebeský miluje

vás." To nesmí nám vymizeti z paměti při našich modlitbách. Pozdvihuji svou mysl k Tomu, jenž mne miluje — jenž nedovede ani přátel zlého duši mé, tím méně způsobiti zlé. Ta opravdu z přesvědčení plynoucí myšlenka učiní naše modlitby nejen plnými důvěry, nýbrž přímo důvěrnými. Jako zcela jinak prosíme toho, o němž víme, že nás miluje, nežli toho, o němž myslíme, že jsme mu lhostejní.

V evangeliu ujišťuje Pán své učedníky: „Otec nebeský miluje vás.“ Tak ujistil učedníky, kteří měli své chyby, a značné chyby. Tím dáno jest i nám toto blahé ujištění: Otec, Bůh můj, a tedy i můj Ježíš mne miluje. To slovo třeba si opakovati, aby nám jako jasný sluneční paprsek zasvítilo, když v duši naší se stmívá, když kolem nás zdá se nám smutná tma. To slovo si musíme opakovati v plnění svých povinností: Miluje mne, a proto musí míti ze mne radost. A kdosi praví: Nemůžeme Bohu svému učiniti větší radosti, než kdy jsme k němu jako děti: přítulné, otevřené, smělé . . .

Pán Ježíš dnes ve své řeči spojuje modlitbu a radost. Praví: „Proste, aby vaše radost byla dokonalá.“ To znamená: Modlete se a vaše radost bude dokonalá. Je v tom Boží pokyn, abychom chvíle modlitby každého dne považovali za nejkrásnější chvíle, na které se těšíme, a které si žárlivě střežíme. Pán v radosti svého srdce nad tím ukáže, že je to opravdu nejkrásnější být s Ním. Čím lépe se modlíme, tím radostnější život máme.

Božský Spasitel koná celou řeč o modlitbě a my z té řeči slyšíme ujištění, že když se my staráme o to, bychom se dobře modlili, Pán sám se stará o všechno ostatní. O dobrou svou modlitbu se staráme, když pamatujeme, co se ve mši sv. praví o modlitbě, že jest „voláním radosti“. V radostné důvěře se modliti, na modlitbu se těšiti — a pak se vždy dobře modlíme. A snáze přemůžeme roztržitost.

Nanebevstoupení.

Kdosi praví, že třeba mítí vždy jakousi náladu nanebevstoupení a že si ji zjednáme, když přes svět s jeho hříchy a bolestmi pů-

jdeme modlíce se, obětující a pevně doufající ve vítězství. Ta tři slova se snažiti uskutečňovati znamená ze života své duše činiti skutečné vystupování duše na nebe, protože bude vždy udržována nad zemí a nikdy jí nebude podrobena.

V mešní modlitbě svátku Nanebevstoupení Páně prosíme: „Abychom také my duchem byli v nebi,“ to jest: bychom byli v nebi myslí a srdcem: bychom nejen věděli o tom, co jest v nebi, vzpomínali na to, nýbrž bychom s láskou a touhou vzpomínali. To je totiž nejlepší prostředek vítězství nad zemí, uchylovati se do nebe myšlenkami a láskou, která se těší a touží.

Neděle 6. po velikonoci.

V modlitbě mešní v neděli po Nanebevstoupení prosíme: „bychom ti upřímným srdcem sloužili, oddáni jsouce svou vůlí tvé velebnosti.“ Kdosi k tomu poznamenává, že to znamená správné životní účty; aby totiž bylo dáváno vše Pánu Bohu, bychom nedávali nikomu než jen Jemu. Je to jako slunce našeho života, když tak žijeme ve

vědomí, že cokoli konáme, Pánu Bohu dáváme.

Pán Ježíš než odešel řekl svým věrným: „Jdu vám poslati Utěšitele od Otce“ — t. j. jdu se postarati, aby byla země spojena s nebem. — Spojovati zemi s nebem, toť krátký obsah všeho našeho pozemského snažení a namáhání, toť i tajemství šťastného života. Na zemi je život často smutný, těžký, ale když nebe s ním spojíme, rázem se stává jasným. A spojujeme nebe se zemí, když vzpomeneme na ty, kteří v nebi se o nás zajímají, čekají na naše vítězství; když vzpomeneme na svatého Ducha, sílu, jež s nebe přichází.

Pán Ježíš učí učedníky důležitému „vzpomínání“. Práví jim, že musí mítí boje, obtíže, utrpení. Až jim bude zle, ať si vzpomenou na dvojí: 1. že jim to Pán Ježíš předpověděl, 2. že jim také předpověděl, jak nade vším zvítězí a že vše bude k jejich prospěchu, budou-li u Pána Ježíše. Důležité to vzpomínání nechť je naším životním pravidlem ve všech nesnázích.

V evangeliu Pán Ježíš zdůrazňuje apoštolům vědomí, že jsou lidmi věčnosti. A že mají vydávati této věčnosti svědectví tím, že se nenechají poraziti časným pronásledováním, ani utrpením. My musíme věděti, že vše, co je kolem nás, jednou přejde. Že pomine i to, co u nás nemá spojení s věčností. Ale zůstane jako pevný, kovový sloup státi, kdo bude pamatovati, co řekl Pán Ježíš: Jen u Ducha Božího jest pravda. Jen touto pravdou řídím své názory a oceňování věcí.

Svatý Petr napomíná křesťany: „Mluví-li kdo, mluv jako řečí Boží,“ jako řečí hodnou Boha a odposlouchanou od Boha; to má býti heslo naše pro každý den. „Dnes si něco poslechnu od Boha“ — t. j. dnes si vyberu něco, nač budu celý den vzpomínati a co budu častěji za den vykonávati. A „dnes budu mluvití jen tak, aby to bylo hodné úst Pána Ježíše.“ V tom jest lék proti chybám a hříchům jazykovým.

Hod Boží svatodušní.

O svátcích svatodušních P. Ježíš splnil, co slíbil. Apoštolové viděli, že nedůvěřovali

marně, že marně neposlechli, připravující se na toto splnění Špasitelovy přípovědi. Pán Ježíš vždycky dostojí svému slovu. Co sliboval Pán duši, která nevidouc Jež, přece věří a miluje? Pravi: Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili. Kdo mne miluje, k tomu přijdu s Otcema příbytek si u něho učiníme. Pán Ježíš dostojí vždy svému slovu. A my si zabezpečíme tím bohatší splnění jeho slova, čím věrněji učiníme, čeho Pán od nás žádá.

Pán Ježíš poslal Ducha svatého proto, aby Apoštolové, a po nich křesťané necítili přemáhající je tíhu bojů, obtíží a nesmírných obětí jejich života; Duch svatý měl jim dáti, aby s radostí bojovali, pracovali a trpěli. Vidíme z toho, co chce Pán od nás, že chce, bychom s radostí svatou vše konali a přebojovali a přetrpěli. To je naše svatodušní myšlenka a svatodušní cvičení: opakovatí Pánu Ježíši: S radostí, Pane Ježíši! S radostí jdu k Tobě, s radostí se modlím, s radostí toto snesu atd. Pán pak skutečně nám tu radost vloží do duše, byť bychom s počátku se museli nutiti do těchto slov: „S radostí, Pane Ježíši.“

Duch svatý obnovuje všechno, celý život člověka. Co je křivé, narovnává, co je slabé, posiluje, co je chladné, rozehřívá, uvádí na pravou cestu bloudícího. Vidíme z toho, jakou důležitou věcí je pro nás modlitba k Duchu svatému a proč Pán Ježíš tak důrazně Ducha svatého sliboval. Mezi naše denní modlitby patří také prosba: Přijď dnes, Duchu svatý, co je křivé, srovnej atd.

Svatodušní svátky nám dávají krásnou myšlenku pro svaté přijímání. Nejsvětější Svátost je dílem též Ducha svatého, je určena, aby obnovovala v nás jeho dary. My si vzpomeneme při sv. přijímání na Ducha svatého a modlíme se: Obnov dnes můj život svou láskou, upevni ve mně své dary, dar moudrosti, síly, pobožnosti a bázně Boží.

Při svatodušních svátcích vzpomínáme na úmysly Pána Ježíše, které měl při seslání Ducha svatého. Chtěl do srdcí svých učeníků dáti ohnivou horlivost pro jejich těžké oběti. To jest jeho úmyslem i s námi při každé památce letnic. A my nejvhodněji v těchto dnech ctíme Ducha svatého, když

se snažíme, aby všechno naše jednání bylo tou horlivostí proniknuto. O tu stále ohnivou horlivost Ducha svatého prosíme, neboť ona rozmnožuje jeho dary.

Nežli Duch svatý sestoupil, byla právě založená Církev i její věřící neschopní pracovat svatě. Když Duch svatý sestoupil, přišel též život, síla, činnost a veliké skutky. To je i pro nás význam Ducha svatého: každá milost, které se nám dostává ve svatých svátostech, v modlitbě, je dílem Ducha svatého. Proto se musíme vlastně vždy napřed modlit: Přijď, Duchu svatý.

Neděle 1. po sv. Duchu.

Svátek Nejsvětější Trojice připomíná svaté a prosté cvičení zbožných duší, jímž vzdávaly Bohu čest a sobě připravovaly pomoc v duchovním životě. Malým křížkem se poznamenaly a při tom říkaly: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Ta slova se hodí na začátek modlitby: Sláva Bohu... chci ctít Boha svého krásnou modlitbou. Na začátku práce opět: Sláva Otci... moje práce pro čest Boží. Na chvíli, kdy nás překvapí

nepříjemnost, bolest, nevděk lidský atd., vždy řekne duše: Sláva Otci... buď, Bože, oslaven mou trpělivostí, mým mlčením.

Pán Ježíš praví: „Dána jest mi všechna moc na zemi i na nebi.“ A hned jako jedním dechem dodává: „Já jsem s vámi až do skonání světa.“ Chce říci, že s celou svou božsky velikou mocí je při nás. Jak je nám dobře u stolu Páně a vůbec při modlitbě, když to víme: Byť i celý svět byl proti mně, Pán se svou božsky největší mocí je se mnou. A snadno řekneme: I já vynaložím celou svou sílu na věrné sloužení Jemu.

V epištole svátku Nejsvětější Trojice se mluví o nesmírnosti bohatství Božího, tedy také o nesmírném bohatství Pána Ježíše. A my si vzpomeneme, že to Jeho bohatství je vlastně jen pro nás, a že svou modlitbou, sebezapíráním, konáním všeho, jak On chce, čerpáme z tohoto bohatství, jež jest největší nadějí a radostí naší duše. To pomyšlení nás povznáší nade vše pozemské.

Boží Tělo.

Při svátku Božího Těla si vzpomene-me, jak kdosi pravil: „Hledej Ježíše a jeho světlo: všechno ostatní ti nic nepomůže.“ To je hlas svaté hostie: Hledej mne, obraz můj ať tě provází, ze mně vychází světlo radosti do temnot života. Když máš mne, Boha svého, můžeš vše ostatní ztratit, já vše nahradím. Naše návštěvy u Pána a naše sv. přijímání mají být plny tohoto přesvěd-čení.

Kdosi praví o nejsvětější Svátosti oltář-ní, že je „to nejkrásnější z celého světa a také to nejkrásnější v celém našem životě“. Ve světě i v našem životě nám přijde mnoho věcí, které se nám nelíbí, které nás bolí a činí smutnými. Tu musíme vzpomínati: však mám to nejkrásnější — mám nejsvětější Svá-tost a v ní Toho, jenž svou krásou vše na-hradí.

Svátek Božího Těla připomíná nejen ne-smírnou lásku a nezlomnou věrnost Pána Ježíše, nýbrž i to, po čem Srdce Jeho zvláště touží. Je přítomen v nejsvětější Svátosti, protože touží po lidských duších. A my mu

dáme velmi vzácný dar a velmi příhodný pro tyto dny, když bude často od nás slyšeti, že naše duše po něm touží a jak velice po Něm touží. Jeho stálá přítomnost vyžaduje naší přítomnosti, aby se mohlo říci, že jsme stále u Něho.

Neděle 2. po sv. Duchu.

V evangeliu mluví Pán o bohaté hostině, kterou On připravuje. A ve Zjevení sv. Jana čteme zase slib Boží: „Vítězi dám se nasytiti se stromu života.“ To znamená, že každé vítězství, kterého dobudeme nad sebou, je nasycením pro naší duši, nasycením, z něhož duše nabývá radosti a síly, jako na hostině. Dobře se nám bojuje a rány tolik nebolí, když víme: Zvítězím, aby se duše nasytila.

Pán vypravuje podobenství: Zval hospodář na hostinu, aby pozvané poctil. Zval i největší chudáky, aby jim udělal radost. — To vypravuje Pán o Sobě. Chce říci, že nikdy nebude unaven lidským nevděkem a lidskou nepozorností, že bude zváti stále i ty nevděčné, i ty nepozorné. A což teprve ty vděčné a pozorné! — Pán zve mne

k Sobě. Nejdu jako cizí někam, kde o mně nestojí, nýbrž jako pozvaný a tedy vítaný. Pán mne zve, aby mne poctil. Pán mne zve, abych se k němu přihlásil, když tíha zmáhá síly mé chce mne uvidět u sebe. Tak se chodí k Pánu.

Hospodář vzkázal pozvaným, že všechno jest připraveno; proto jim to vzkázal, aby s patřičným smýšlením šli na hostinu. Spasitel náš tu mluví o své hostině nejsvětější Svátosti a vzkazuje nám: Všechno je připraveno. Všechno jest tu pro mne připraveno v nejsvětější Svátosti, protože tu hostinu připravovala všemohoucí ruka Boží a Srdce Boží. S tou myšlenkou se nám to krásně jde ke stolu Páně a vůbec před nejsvětější Svátostí, že je tu pro mne připraveno všechno: všechno osvícení, všechna útěcha, všechna síla. Pak snadno nalezneme pravé slovo lásky, prosby, vděčnosti.

Sv. Petr a Pavel.

Na sv. knížatech apoštolských Petru a Pavlu vidíme dvě veliké vlastnosti lásky k Bohu. U sv. Petra jest pravá, ryzí láska, jež dává více, než jest její přísná povín-

nost: sv. Petr se dává ukřižovati hlavou dolů, ač to nebylo přísně žádáno od Boha. U sv. Pavla vidíme lásku dokonalou, jež se raduje, že smí trpěti a přináseti oběti. Sv. Pavel to často opakoval, že se raduje ze svých soužení. Na to pamatujeme, když dáváme Bohu svému více, než je přísná povinnost křesťanova, a když aspoň se snažíme probudití v duši myšlenku: Měl bych se radovati z utrpení, neboť to je dokonalá láska.

Srdce Páně.

Svátek božského Srdce Pána Ježíše. Proto jej slavíme, abychom slyšeli Jeho volání. Volá hlasitě: „Miloval jsem tě, mám všechny poklady smilování pro tebe.“ A my na volání odpovíme následováním. Nejjednodušší způsob následovati Srdce Spasitelovo, a tím býti Jemu drahou duší, jest: Konati vše z těchže pohnutek, které byly v Srdci Spasitelově. Byly tři: láska, pokání za hříchy lidské, velkodušnost. Tím trojím třeba vyplniti všechny naše činy a myšlenky podle okolností: z lásky, nebo za usmíření urážek Pánu způsobených; nebo velkodušně smýšleti a jednati, t. j. bez ohledu na

své osobní zájmy přinést větší oběť než je právě třeba. Pak je srdce naše jako Jeho.

Při svátku Božského Srdce Páně si vzpomínáme na začátek mše sv. toho dne. Je tam napsáno: Slitovný a milosrdný je Pán a Jeho slitování jest bez mezí. Je málo tak krásných myšlenek pro naše uctívání Srdce Páně, jako tato. Proto je takové Srdce Páně, že z božské lásky k nám nechalo s sebou dělati, co byla vůle Otcova. A my nemůžeme dát Srdci Páně lepšího daru k svátku jeho nežli ten: Veď mne, kudy chceš — já věřím ve Tvé slitování.

Božský Spasitel řekl kdysi sv. Gertrudě: Slib mi, že vždy a ve všem budeš hledati zalíbení mého Srdce. — Toť slib, daný každé duši, která splní podmínku, již Spasitel žádá. Hledati ve všem zalíbení Srdce Spasitelova. Život přinese člověku různé okolnosti, postaví jej před různé úkoly. Kdo hledá ve všem zalíbení Srdce Páně, táže se: Jak se bude líbiti Srdci Pána mého, co nyní konám? Vykonám to, aby se to líbilo Jemu, bez ohledu na zalíbení mé, nebo za-

líbení lidí. — A pod křížkem si říká duše:
Tobě se tak líbí, Pane, nuže, dobře je tak.
— Pán pak vždy dá srdci klid a sílu.

Při zjeveních sv. Marketě Alacocque dal Pán Ježíš svému Srdci sám jméno řka: že jeho Srdce je „nesmírné moře slitování“. Nemůžeme si mysliti takřka nic dojemnějšího o Srdci Spasitelově a o něm než tuto pravdu; ona má nás doprovázeti všude. Slitování Jeho potřebujeme den ze dne. To je pak celá naše naděje a radost, že On je pro nás, ze srdce, nesmírným mořem slitování.

O Božském Srdci Páně plným právem musíme říci, že jest nejbohatším a nejúčinnějším léčivým pramenem lidstva. Ono dalo a dává nám odpuštění hříchů, z něho prýští do našeho srdce svaté nadšení v každé okolnosti života. Těch dvou věcí potřebujeme každého dne, a proto se opět vroucně zcela zasvěcujeme Srdci Pána Ježíše.

Božské Srdce Spasitelovo má největší právo na naši službu a lásku. Může nám

přísně poroučeti, může hroziti tresty, ale nečiní toho. Neporoučí ani nehrozí, nýbrž slibuje a sliby k sobě vábí duše. Slibuje nesmírné milosti těm, kteří mu zasvěti život. To nás upevňuje ve věrnosti a srdečné oddanosti Božskému Srdci Páně.

V evangeliu čteme tak často, že Pán Ježíš měl srdce pro každého chudáka. Nějak jsme všichni chudáci. Vzpomeňme si tedy: „Pán má srdce pro mne,“ totiž porozumění, ochotu těšiti, soucit a lásku. Pak vidíme svůj úkol, míti srdce pro Pána. Prostředkem k tomu jest nám ona stará modlitbička: „Srdce nejsvětější, důvěřuji v Tebe.“ Čím častěji a pozorněji se ji pomodlíme, tím více nás těší a otvírá nám Srdce Páně.

Neděle 3. po sv. Duchu.

„Pokorně se podrobujte všemohoucí ruce Boha — neboť On o vás pečuje,“ píše sv. Petr v epištole této neděle. V životě svatých a duší opravdu hluboce zbožných sledujeme se s plněním tohoto slova, bývá to jejich denní modlitba, v tomto způsobu: Dělej si, Pane Ježíši, se mnou co chceš — já

věřím, že se o mne staráš, neboť Tys můj Bůh všemohoucí a vševědoucí, já věřím ve Tvé dobré srdce. To by měla býti také naše denní modlitba. Hlavně po sv. přijímání je to jedno z nejkrásnějších loučení se Spasitelem: Jdu do života, dělej se mnou, co chceš, já ve všem chci viděti Tvé dobré srdce.

Neděle 4. po sv. Duchu.

Apoštolé celou noc se marně namáhali rybolovem. Znovu a znovu počínali, ale bez výsledku. K unaveným přichází Pán, vyzývá je, by ještě jednou začali — a požehnal výsledku práce. To je řečeno pro náš duchovní život. Začínáme — a snad po celý život, snad denně znovu začínáme se cvičiti v určité staré nebo nové ctnosti — a většího patrného výsledku nevidíme. Přece však nesmíme ustatí od tohoto začínání stálého. Pán mu žehná a je-li opravdu vážné to naše začínání, znenáhla posiluje duši, a Pán je přijímá tak, jako bychom dosáhli výsledků.

V epištole se praví, že všechny práce, utrpení a hořkosti tohoto života se nedají

porovnatí s tím, co Bůh připravil duším Jej milujícím a Jemu sloužícím. Na to pamatujíce, snáze vším projdeme, když si tu myšlenku řekneme jedním slovem: Příprava. Všechno je příprava — však je to jen příprava — řekneme své duši a pochopíme nejhlubší podstatu věcí a událostí.

V mešní modlitbě se mluví o „pokojné nábožnosti“. — Ta pokojná nábožnost má vlastně býti jménem a obsahem celého našeho života, aby naším pracím, bojům, myšlenkám, touhám se mohlo dávatí jméno pokojné nábožnosti. A cesta k tomu je naznačena v epištole, kde se mluví o tom, že Pán od nás očekává život Jemu milý. A pak to děláme jako sv. Petr v evangeliu: Na tvé slovo, Pane. Ty říkáš mi: udělej to, přijmi to tiše atd.

Sv. apoštol Petr uchvácen svatostí a velebností Pána Ježíše volá: „Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.“ Spasitel, jenž znal všechny slabosti svého apoštola, přece mu odpovídá: „Neboj se! Od této chvíle budeš lovití lidi“ — t. j. nejenom že neodejdu od tebe, nýbrž ještě

větší důkazy své důvěry a lásky ti dám. —
Nám se leckdy zdá, že bychom tak mohli
zvolati jako sv. Petr. A také nám vždy Pán
Ježíš praví: Neboj se. Když jdeš ty ke mně,
dám ti důkazy své důvěry v tebe a své lás-
ky k tobě. To slovo „neboj se“, měli by-
chom slyšeti stále. Jím se vždy podivuhod-
ně posílí naše důvěra, zvroucní naše láska.

Navštívení Panny Marie.

Při svátku Navštívení Panny Marie
můžeme rozjímati o mateřské obětavosti
Boží Matky. Jak taková mateřská oběta-
vost byla obsahem jejího života a je dále
až do konce světa. Užijeme té příležitosti,
bychom Matce Boží řekli, že před ní ne-
chceme nikdy býti velikými a dospělými,
nýbrž malými dětmi, které vždy Marie
Matky potřebují a jí se drží stále za ruku.
Aby Matka Boží nikdy nemusila říci: Mé
dítě si myslí, že už mne nepotřebuje.

Matka Boží se svým dítkem Ježíšem na-
vštívila sv. Alžbětu. Tato návštěva měla
dvojí účinek: Očištění duše Jana Křtitele
od dědičného hříchu a radost všech duší

v rodině Zachariášově, odhodlanost k další práci. Když my navštěvujeme Pána, chodíme si pro ty dvě věci, a musíme si to vždy říci, že si pro ně jdeme. A v úkolech svého denního života je třeba prositi: Navštiv mne, Pane Ježíši. Navštiv mne, Matko Boží a moje Matko.

Neděle 5. po sv. Duchu.

Božský Spasitel mluví v evangeliu, jaké má býti smýšlení člověka, když přináší Bohu oběť na oltář. Z té řeči Jeho vidíme, jak mu na tom záleží, bychom nenechávali Jej obětovati se na oltáři samotného, že chce, bychom obětovali s Ním. Je to krásná a velmi užitečná myšlenka pro naši přítomnost ve mši svaté: „Kladu na oltář své práce, své prosby, své myšlenky, své city, svá utrpení; Tobě je obětuji, obětuj je Otci.“ Tak můžeme učiniti vždy, kdykoliv vidíme oltář. A Pán naše obětování přijme, a s oltáře nám přijde dvojnásobné požehnání.

Spravedlnost věrných duší Kristových musí býti větší než jen povrchní, zevnější, škovaná spravedlnost farisejská. Pro nás toto

slovo Páně mluví o stálém prohlubování spravedlnosti, to jest o prohlubování duchovního života. Je k tomu jednoduchý prostředek: Pozorovati své nitro, jaké je, když na venek sejevíme dobrými, hodnými, zbožnými — a pracovati, aby nitro vždy nejen souhlasilo s vnějškem, nýbrž aby bylo mnohem lepší. Tím bude naše spravedlnost stále hlubší, všechno naše mluvení a jednání bude oduševnělé, bude z něho mluvití duše plná svatých myšlenek.

Pán mluví o „větší“, t. j. pravé spravedlnosti. K této pravé a stále hlubší spravedlnosti vychováme svou duši snadno třemi slovy. Bůh a Pán můj jest mi zároveň otec, bratr, přítel. Otec — jenž vše může; bratr, jenž miluje, i když slabosti moje nezasluhují lásky právě veliké; přítel, jenž mne nikdy neopustí, na něhož mohu vždy se spolehnouti. To je snadná cesta k hlubokému chápání Boha.

Svatý apoštol Petr jmenuje v epištole základní pravidlo křesťanského života: Varovati se zlého a držeti se dobra. Taková

otázka má provázeti nás denně a ustavičně: Je to dobré? Za každou cenu se toho držím. Je to zlé? Za žádnou cenu to neudělám. Tím je vlastně odstraněna největší nesnáz života, vyhnouti se zlému, protože pak, ve světle této myšlenky vždy konáme dobré.

Ukazuje se nám v epístole největší hodnota našeho života, že totiž máme žítí pro Boha. Žítí pro někoho, nejen znamená dáti jemu vše, nýbrž i toto dávání považovati za svou čest a útěchu. To je opravdu naše největší čest, že smíme žítí pro Boha, tak jako žije přítel pro přítele; je to ale naše největší útěcha: Žiji pro Boha, vše konám pro svého Boha a Spasitele. Pak totiž není v celém našem žití nic mdlého, ani trpkého, ani protivného, když k tomu přidáme: Žiji pro Boha.

Spasitel v evangeliu upozorňuje na smírnou cenu oběti. Toho si musíme býti vědomi, že každá oběť mše svaté, které jsme nábožně přítomni, jest nám usmířením za minulý den; že každá osobní oběť je usmířením za to, co před ní bylo nedokonalého. To vědomí nám učiní život mnohem

lehčím, protože víme, že nemusíme ssebou nositi tolik odpovědnosti. Každá opravdu zbožná účast, a opravdová účast na Mši svaté odčiní za nás Boží spravedlnosti nějakou část naší odpovědnosti.

Neděle 6. po sv. Duchu.

Božský Spasitel vidí zástupy kolem sebe a praví: „Líto je mi zástupu“. V tom zástupu i nás vidělo Jeho oko, patřící až do dálek věčnosti. My pak opakujeme si to slovo a můžeme jím býti vždy podporováni v duchovním svém životě. Když cítíme své slabosti, když jsme chybili, místo všeho si řekneme: „Pánu Ježíši je mně líto“. A srdce nás povede s milostí Jeho svatou pravou cestou. Rovněž při strastech a bojích si opakujeme: Pánu Ježíši je mně líto, Pán cítí se mnou. A duše bude se vždy plniti klidem, radostí; a co je hlavní: tato vzpomínka vede naši duši ke stále neomezenější důvěře a lásce k Pánu Ježíši.

Zepíštoly slyšíme oceně nejsvětější Krve Páně. Pochopíme, proč měsíc červenec je zasvěcen úctě nejdražší Krve Spasitelovy.

Předrahá Krev Pána Ježíše nám vypravuje a nás ujišťuje, že Pán chtěl nás mítí u sebe za každou cenu. Při každém svatém přijímání jako by nám Pán říkal: Za každou cenu tě chci mítí u sebe, viděti tě zachráněna. To je naše radost a zároveň jsme tím vedeni, bychom také celým srdcem říkali: Chci, Pane, u Tebe zůstatí za každou cenu, býti Tobě stále bližší za každou cenu.

V evangeliích se nám nyní připomínají zázraky Páně, jimiž, konanými z lásky k lidem, i nejmenší a nejvšednější věci učinil na věky památnými. Podobně můžeme i my nejvšednější věci denního života učiniti před Bohem na věky památnými, když do nich dáme lásku k Pánu Bohu. I nejmenší věc s láskou k Bohu spojená znamená u Boha odpuštění a sílu. Ani nejmenší čin křesťanského života se neztratí na věky.

V epištole praví svatý apoštol Pavel, že heslem křesťanského života, aby byl pravým křesťanským životem, musí býti: Nesloužiti hříchu. To je také heslo, které nám vždycky dá krásnou práci duchovní. Ne-

boť každou chybou, kterou se dopouštíme nějakého hříchu, také sloužíme hříchu. Posilujeme totiž nějak slabé stránky své bytosti, dopomáháme nějakým způsobem hříchu ke vládě v našem životě. Pamatujeme-li však na to slovo: Nechci sloužit hříchu — bude se nám vždy radostně bojovati a vítěziti.

Když čteme, jak zástupy věrně se držely Pána, vzpomínáme, jak mluvili svatí apoštolové Petr a Pavel k Pánu Ježíši. Svatý Petr slavnostně ujišťoval: „Život za tebe dám“ a svatý Pavel: „Nic mne neodloučí od lásky Kristovy“. To chce také od nás Pán slyšeti, to chce viděti v našem životě, neboť jsou to dvě hlavní součástky života duše: Dávati Pánu tolik, aby se to rovnalo darování celého života; bděti, aby se nic nevloudilo mezi srdce naše a Srdce Jeho.

Sv. Marie Magdal.

Bude svátek sv. Marie Magdaleny a my vzpomínáme, jak poprvé přišla k Pánu Ježíši a čeho se jí dostalo. Přišla mlčky a zároveň dala Pánu, co se jí zdálo nejdražší: drahou mast vonnou, své slzy, vlasem

utírá nohy Jeho, a to všechno jen mělo říci: Od této chvíle je všechno Tvé, chce sloužit Tvé lásce. A dostala Srdce Pána Ježíše. To musíme uměti, tak tiše, s takovou tichou podrobeností býti u Pána Ježíše, a tak k Němu choditi: Vše sloužití má Tvé lásce, a bude a chce jí sloužiti.

Neděle 7. po sv. Duchu.

Pán Ježíš mluví o stromu nesoucím dobré ovoce. Mluví tím o našem životě nejen duchovním, nýbrž o našem životě vůbec. Jeho slovo si rozvedeme tak: Strom, pak květy a z květu ovoce. Ve světle této myšlenky pak se nám rozjasní celý náš život. Vidíme, že vše mohou býti a mají býti květy. Modlitba je květ, z ní pak ovoce; práce je květ, služba lásky je květ; ba i to, co by se zdálo na první pohled ostrým trnem, utrpení totiž, i to je květ. Tenkrát je vše květem, hledíme-li na sebe jako na Bohem pěstovaný strom, jenž Bohu roste, Bohu kvete, Bohu chce přinášeti ovoce.

Pán mluví o ovoci dobrých skutků, a tím zároveň mluví o práci. To je to nejhlavnější,

co Pán žádá, abychom pracovali na své duši, bychom ji zpracovávali. Bychom totiž se nenechávali vésti tím, co je v nás, ani tím, co mimo nás se ozývá, nýbrž aby všechno řízeno bylo vědomím: musím svou duši zpracovat já, nikoliv cokoli se ve mně ozývá nebo co mne chce k něčemu strhnouti. Potom se ukáže ovoce nejradostnější.

Božský Spasitel mluví o stromu, který nese dobré ovoce. V tom je pro nás jedna otázka na konec každého dne: „Jaký užitek mohl dnešní den přinést mé duši?“ Uvidíme totiž ke své útěše, že každý den vedle svých bolestí má také své krásy, naučíme se co nejčastěji viděti nad událostmi každého dne napsané slovo: Užitek pro tvou duši. Naučíme se využití všeho pro svou duši.

Podle ovoce se pozná strom, podle způsobu, jakými koná své skutky, se pozná člověk. Kdosí praví, že skutky naše, aby se poznaly jako činy pravých dítek Božích, musí býti pokorné, t. j. podřízené příkázáním; čisté, t. j. nepošpiněné sobectvím; obětavé, aby vždy při nich člověk něčeho se od-

říkal. To jest naše dobré ovoce, jehož chuť se na věky neztratí.

V epištole jsme důrazně upozorňováni na ustavičný boj nižší stránky lidské bytosti proti stránce vyšší. Tato stará, na pohled tvrdá pravda však obsahuje poučení, že toto bojování neustávající je sice naší denní povinností, ale také povinností nejkrásnější, neboť kdykoli bojujeme, vždy dobudeme nějakého vítězství. A každé vítězství působí, že se svému Bohu více líbíme, což jest největší zisk našeho života.

V mešní modlitbě se praví o Pánu Bohu, že v řízení věcí a lidských osudů se nikdy nezmylí. Pro naši cestu životem je to uklidňující pravda a světlo zároveň: On řídí cesty mé. Nevyhledává vždy cesty nej pohodlnější, ale vždy cesty pro mne nejlepší. A tak je nám vždy klidno v duši, když toto víme, byť bychom i stáli před hotovými hádankami. Neboť pro Pána Boha není hádanek.

Neděle 8. po sv. Duchu.

Božský Spasitel mluví o nespravedlivém vladaři a chce nás tím upozornit na ctnost spravedlnosti. Ctností spravedlnosti dáváme každému, co jemu náleží. A tak máme velmi užitečnou otázku: co náleží této chvíli modlitby? co vyžaduje tato chvíle práce? co vyžaduje tato chvíle styku s lidmi? tato chvíle utrpení atd. Když té otázce věnujeme pozornost, budeme mít zcela svaté myšlenky pro všechny ty chvíle.

Sv. Pavel píše: Nejsme dlužníky těla. To jest: nejsme dlužníky toho, čemu se říká „nižší stránka člověka“, to nemá práva ovládat nás a poroučet nám. Jsme tedy dlužníky duše své, máme ji živiti dobrem. Jsme dlužníky Boha svého. Je to velmi potřebné smýšlení pro život člověka. Neboť nižší část člověka velmi hlasitě volá po svých právech při každé příležitosti. My pak odpovídáme: Tobě nic nejsem dlužna, naopak tys dlužna vyšší části poslušnost a podrobení. A vidíme sebe dále jako dlužníky Boha nejštědřejšího, jemuž jsme až na věky povinni splácti; nikdy nesmíme říci „dosti“, ani „to je příliš“.

Sv. Dominik.

Svatý Dominik byl mužem Bohu zcela obětovaným. Jeho život bylo obětování se Bohu. Nic mu nebylo ani příliš drahým ani příliš obtížným, aby to Bohu obětoval. To vědomí musíme v sobě udržovati, že stále něco Bohu přinášíme v oběť. To chce Pán Bůh vždy v naší duši čísti: obětuji ti. Neboť náboženství jest podrobení života nejvyššímu Bohu. Podrobení vyššímu nutně žádá obětování nižšího.

Sv. Dominik jako vzor života nám ukazuje, jak život jeho byl přímo přeplněn bolestí, zklamáním a nesmírnými námahami. A přece nikdy nebyl smutný, s radostí sloužil. To je heslo nám nesmírně užitečné: S radostí sloužím. Víím, že nesloužím pouze Pánu velikému, nýbrž Srdci sloužím. Pak i nejtěžší práce, i nejbolestnější zklamání i největší bolest se nám ukáže jako Služba Srdci, my to Pánu tak řekneme a vždy sloužíme se svatou radostí.

Nanebevzetí Panny Marie.

Svátek Nanebevzetí Panny Marie je svátkem věrnosti. Mluví o věrnosti Božího Syna k Matce, za to, že Mu věrně obětovala celý svůj život. Nás ujišťuje touže věrností Jehok nám, když v ničem nezklameme Jehodůvěry. To slovo „věrný Ježíš ke mně“ utkvětí musí v duši, aby nám bylo oporou k vytrvalosti, aby nám bylo útěchou v každém životním strádání.

Ke svátku Nanebevzetí Panny Marie se nám hodí slovo ze mše sv.: „Budu tě vyvyšovati, Bože“. Vvyšovati Boha, abychom Jej viděli jako slunce přes všechny mraky a nade všemi bouřemi, aby jej nic nezaclonilo a my mohli vždy k němu upíratí s láskou a důvěrou svůj zrak. Pak nás též vyvýší nade vše, jak svou Matku.

Svátek Nanebevzetí Panny Marie nám připomíná starou pravdu, že Maria Panna se stala královnou nebe a země, když před tím celý svůj život byla nejvěrnější dívkou Páně. To má býti předmětem našich myš-

lenek a modliteb, abychom vždy dokonaleji si zasluhovali jméno nejvěrnější dívky Páně. Pak nám může býti vše lhostejno, neboť máme zajištěno i druhé jméno Matky Boží na nebe vzaté.

„Vyrostla jsem jako cedr na Libanu“, praví se o svátku Nanebevzetí Panny Marie. Nevklouzla jen tak s bídou do nebe, nýbrž vyrostla až do nebe, svým úsilím býti ve svých skutcích stále větší, vystupovati duchovně stále výše. To je nejkrásnější dar Královně nebes, žítí s tímto heslem: Vždy větší a vždy výše.

Svátek Nanebevzetí Panny Marie jest svátkem vděčnosti. Kdybychom viděli do srdce Marie Panny v ten den, viděli bychom, jak začalo dokonale Pánu Ježíši děkovati a děkuje po celou věčnost za vše, co jí určil v pozemském životě, ať radost, ať bolest; a její ustavičná modlitba v nebi jest modlitba vděčnosti. Svátek své Matky rovněž oslavujeme děkováním Pánu Ježíši a Jí za cesty našeho života, a s důvěrou říkáme při všem, co nás potká, ať milé či trpké: Musím za to poděkovati, protože je

to příprava na mé nanebevzetí, když budu s Ježíšem při tom.

Svátek Nanebevzetí Panny nám připomíná cíl cesty životní blahoslavené Panny, jehož šťastně dosáhla. Tím nám také ukazuje na cestu, kterou toho cíle došla. Její cesta bylo vlastně jenom plnění toho, co řekla při Zvěstování: Staň se mi podle vůle Tvé. To je i naše cesta nejbezpečnější a nejvýnosnější, aby naše myšlení, jednání a životní cesta celá byla provázena tím přesvědčením: Děje se mi podle vůle Boží — ať se mi vždy stane podle vůle Boží.

Neděle 9. po sv. Duchu.

Pán Ježíš plakal nad městem Jerusalemem. Ačkolí v něm viděl lidi opravdu zlé a bez dobré vůle, přece neodsuzoval, nehněval se, nehrozil, ale plakal soucitně. Tím ukázal své věrné srdce, které samo nikoho neopouští, nad nikým nezoufá. To je krásné slovo pro naše vzpomínky na Pána Ježíše: Věrné Srdce, na které vždy můžeme spoléhat, zvláště, když víme, že máme dobrou vůli a Pánu sloužíme.

Pán Ježíš praví v evangeliu, jaký chce mítí svůj chrám, ozdobený, tichý, a svatý Pavel k tomu přidává, že naše duše je chrámem Božím. Je v tom obsažen krásný kousek práce pro nás. Když chrám, tedy ať tam není nic, co do chrámu nepatří a co v kostele neděláme. Dále: ať jest ozdobován každý den kvítečkem sebe menším, nebo aspoň zelenou větvičkou nebo jen zeleným lístečkem ctnostných vzpomínek; obětí a skutků.

Pán pláče nad Jerusalemem, protože Mu šly k srdci osudy tohoto města. Chtěl tím zároveň ukázatí, že mu jdou k srdci osudy každého člověka, každé lidské duše. To je pro nás myšlenka udržující ve vytrvalosti: Pán má zájem o mé osudy a sleduje cesty mé — nesmí nikdy na mne hleděti smutně. Pán myslí na mne — já chci mysletí na Pána a jednati tak, aby jeho srdce mělo ze mně radost.

Sv. Pavel po svých hrozných, strastných i krásných zkušenostech na sklonku života celé své přesvědčení o poměru Boha k člověku shrnul ve slova: „Bůh je věrný.“ Je to vlastně pokračování a prohloubení přede-

šlého. Bůh je věrný — t. j.: s věčnou, nikdy neochabující pozorností, láskou a obětavostí provázel, provází a bude provázeti nás cestami našeho života. Jeho věrnost ukazuje nám, čeho je třeba, abychom i my byli věrní. Každou věc přijmouti, začítí konati a vytrvale ke konci přivéstí s těmito vlastnostmi: s pozorností, s láskou a obětavostí. To je tajemství křesťanské věrnosti.

Neděle 10. po sv. Duchu.

V podobenství o dvou návštěvnících chrámu, kteří oba chtěli naléztí cestu k Srdci Božímu, nám jasně ukazuje Spasitel tuto cestu: „V sebe nedoufati,“ t. j. na sobě si nezakládati — jinými nepohrdati, t. j. nikoho neodsuzovati — před tvář Boží předstoupovati s pokorným vědomím své ubohosti a s pevnou důvěrou v pomoc Boží a v lásku Boží. Na této cestě nalezneme ospravedlnění před tváří Boží.

V obou postavách ve chrámě můžeme viděti, jakou krásnou úlohu může vykonávati, kdo umí celým srdcem se modliti: Bože, buď milostiv mně hříšnému. Může totiž tak

následovati Spasitele světa, který se také ponížil — za nás. A my konáme skutky kající a odříkání a zadostiučinění za druhé. Víme ze své víry, že Bůh dává milost bloudícím duším, když my se umíme ponížovati, to jest, konatí za ně pokání.

Svatý Pavel mluví o duchu pohanském a duchu věrných Kristových. Jindy řekl: „Ti, kdož jsou Kristovi, ukřižovali tělo své“, t. j. snaží se ze všech sil, aby přednost měla vyšší stránka, lepší stránka člověka nad lidskými slabostmi. A zkušený v tomto křížování praví, že je k tomu třeba jen dvou hřebů, totiž slov „ano“ a „ne“. Když slabosti řeknou „ano“, t. j. chci, řekne duše „ne“, a když slabosti řeknou „ne“, řekne duše „ano“. Tak duše dosáhne ovoce, jež svatý Pavel líčí slovy: láska, trpělivost, pokoj.

Sv. Augustin.

Sv. Augustina si Pán vedl cestami, které by se nám na první pohled zdály bezúčelnými a přece jej přivedl až k veliké svatosti. V bojích a hrozných obětech svatý Augustin měl jedinou zbraň, slovo, které

často opakuje ve svých vzpomínkách na doby bojů: Miluji Pána Ježíše. To byla jeho zbraň v bojích a pokušeních: Pán Ježíš mne vede, protože chci, aby mne vedl: a ať jest jakkoli, nikdy při všem nezapomenu říci: Miluji Tě, Pane Ježíši.

Neděle 11. po sv. Duchu.

Když Pán Ježíš uzdravoval člověka hluchoněmého, řekl prostinké slovo sluchu a jazyku nemocného: „Otevři se“. To slovo nechť nás provází životem: Otevři se Pánu Ježíši, duše má, aby jako ve květu slunce On v tobě působil jas a vroucnost. Otevři se Jemu slovem sebe kratším, nechtěj se modlití uzavřena Jemu, nechtěj trpěti, bojovati, pracovati uzavřena Jemu: aspoň tak se mu vždy otevři, abys řekla: Pohleď, Pane Ježíši: Ty to víš, jak se chci modlití, jak bojuji, pracuji, trpím. A On bude nám sluncem, jež otvírá květy.

V modlitbě nedělní mše svaté se nám praví, že Pán mnohem více nám dává, než my si vůbec dovedeme přát: to znamená, že má pro nás vždy prostě všechno, čeho by-

chom mohli chtít a potřebovat náležitě. S druhé strany zase my máme dbát, abychom také pro Pána vždy něco měli, co by On chtěl, tedy vzpomínku, oběť, odevzdání Jemu a tak podobně. Pak totiž jsme vždy u Něho.

V mešní modlitbě nedělní mše svaté se mluví o „nadbytku“ čili přemíře otcovské lásky Boží—tedy nejen o lásce, nýbrž o převelické lásce, která dává více nežli zasluhujeme. To pomyšlení by nám mělo jako slunce zářiti životem, že nad naším životem skutečně a neustále září tato přemíra otcovské lásky Božího srdce, ať se náš život utváří jakkoli. Tím se totiž i naše láska stále prohlubuje a zvroucňuje.

Svatý apoštol Pavel praví v epištole ono známé slovo: Milostí Boží jsem, co jsem. To znamená pro nás dvojí. Předně, že bez milosti Boží nemá náš život pro věčnost vůbec žádné ceny, a tedy, že nejhorším nepřítelem našeho života a našeho štěstí jest hřích. Za druhé, že tím větší cenu má náš život a tím šťastnější jest naše duše a tím krásnější, čím větší jest milost Boží v nás. S tak-

vým smýšlením pak konáme dobré skutky a hledáme bohatství pro svou duši.

Narození Panny Marie.

K svátku Narození Panny Marie se čte z knihy Moudrosti: „Pán mnou vládl od počátku“. Docela ve smyslu toho slova Panna Maria požívala svého nehlubšího a největšího štěstí tím, že směl býti doma u Ježíše. Býti doma u Pána Ježíše, u Něho nejvíce se cítiti doma, to má býti také jedna a častá naše prosba k svaté Panně. Neboť to je také naše největší a nehlubší štěstí pozemského života, dosáhnouti tohoto pocitu u Pána: Jsem doma. On mnou vládne od počátku a stále.

Pro dvojí životní úkol se narodila Panna Maria: žiti stále u Pána Ježíše a ze života božského Dítka odstraňovati překážky. To zůstalo i nyní její nejmilejší prací, pomáhati duším v žití s Pánem Ježíšem a pomáhati odstraniti překážky, které se staví mezi duši a Ježíše. Proto musíme uctívati Boží Matku, bychom dobře konali tento svůj životní úkol.

Neděle 12. po sv. Duchu.

V podobenství praví Božský Spasitel hospodáři, aby pečoval o člověka, kterého lupiči zranili: „Měj o něj péči a cokoli naň vynaložíš, odplatím tobě“. To je řečeno o naší duši a o naší životní křesťanské úloze. Pán slibuje, že vše nahradí, co pro svou duši vykonáme a co podle Jeho zákona v křesťanském životě prožijeme. Proto nám to slovo vždy musí znít v duši: Měj péči!

Ač Samaritáni žili v nesmířitelném nepřátelství s kmenem Židů, přece Samaritán prokazuje dojemnou službu milosrdenství Židovi, jako by se to samo sebou rozumělo. „Ten Samaritán jsem já“, chce říci Spasitel. A my čteme v tom slově: U mně se to samo sebou rozumí, že jsem Láska a Milosrdenství ke všem; i když nejsou toho hodni; i když třeba utekou, nechtějí býti léčeni. V jakém krásném světle se nám tu jeví Spasitel, jak hodný lásky, jak hodný důvěrného přitulení k Němu, i když hluboce cítíme svou nehodnost.

Božský Spasitel praví v evangéliu: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte: mnozí proroci přáli si to viděti a slyšeti, a neviděli ani neslyšeli“. Myslí tím Pán Sebe, své náboženství a vše, co s ním souvisí. Chce ukázati, jak veliké naší pozornosti a uctivosti zasluhuje vše, co se týká náboženství, od malého křížčku, kterým se znamenujeme, až do sv. přijímání, od kratičkého Zdrávasku až do dlouhé modlitby. To vše musí nám býti tak drahé, aby nejen v duši, nýbrž i na venek bylo znáti naší uctivost. Čím větší pak naše uctivost, tím větší milosti spojí Pán s modlitbou, i s každým křížíčkem.

Pán Ježíš vypravuje, co učinil milosrdný Samaritán člověku, jež našel v polovici cesty ležícího a nemohoucího dále: Ošetřil rány, by tak nebolely, dal sílu k další cestě. A tím řekl, co dává naší duši, když na cestě životem jsoují zasazeny bolestné rány, nebo když nemůže dále pro nedostatek sil: když u Jeho nohou klesneme, On učiní, že naše rány nebudou tak boleti a dá sílu, abychom zase pevně šli k cíli života. — Choďme tedy k Němu.

Sv. Pavel píše: „Dostatečnost naše jest od Boha“ — jako jinde řekl: „Všechno mohu v tom, jenž mne posiluje“. — A sv. Jan Zlatoústý určuje tuto sílu a praví, že láska k Bohu je naše síla, jež všechno změní a všechno přemůže. Ať tedy pracujeme, nebo bojujeme, všude nás má provázeti toto slovo: „Miluji Boha, miluji Pána Ježíše“. Z toho slova vyprýstí jako z bohatého pramene síla ke snesení všeho a k vykonání všeho.

Ve mši sv. se praví, že máme Pánu sloužiti důstojně a chvalně. Důstojně, t. j., aby lidé kolem nás nevzali od nás škodu a aby se mohli povznášeti naším příkladem. Chvalně, aby naše dílo mohlo býti Pánem pochváleno a bylo mu k radosti. Ta dvě slova by nás měla provázeti při každém našem díle, neboť ona usnadní i to nejtěžší a učí stále dokonalejšímu plnění povinností.

Neděle 13. po sv. Duchu.

Když Pán Ježíš uzdravoval deset málomocných, chtěl, aby napřed k němu přišli s prosbou, když uzdravení odešli, opět chtěl, aby k němu přišli s vděčným díkem.

V té okolnosti jest pro nás uložena výzva: „Jdi k Pánu Ježíši!“ Ta výzva by nám měla tanouti vždy na mysli. Když práci začínáme, když ji končíme, když bojujeme, když jsme boj skončili, když hrozí nebezpečí, a tak tisíckráte: „Jdi k Pánu Ježíši!“, řekneme své duši. Neboť takovým způsobem chodíce duchem nebo skutečně k Němu, dosáhneme nejrychleji a nejbohatěji Jeho pomoc a útěchu.

Neočekávaně zdůrazňuje Pán povinnost vděčnosti za Jeho dobrodiní. Učitelé duchovního života rovněž zdůrazňují, aby ta vděčnost byla naší pohnutkou: z vděčnosti k Pánu Ježíši — toto konám — toto přetrpím — toho se odříkám. Z toho cvičení plyne nejen veliký klid duše, nýbrž i stále větší něžnost a radost v jednání a životě duše s Pánem Ježíšem.

Božský Spasitel prokázal dobrodiní deseti malomocným, je dosud vyloučené vrátil životu a když je poslal do života, ohlíží se po nich, kde jsou, zdali jsou u Něho. To je krásná pravda pro nás: Nám Pán prokázal dobrodiní, poslal nás na cestu života,

a nyní se po nás ohlíží, kde jsme, zda jsme u něho a kde potřebujeme Jeho pomoci. Člověku je dobře při tom pomyšlení: Pán se po mně ohlíží, kde jsem a co dělám. A snadno se na Pána vzpomíná: Ohlédnu se já za Ním na znamení přichylnosti.

V epištole svatý Pavel mluví křesťanům o zákonu, ale vlastně mluví o jejich povinnostech, nestěžovati si na těžké jeho zákony. Neboť zákon Boží umožňuje dosažení Božích zaslíbení. Můžeme si z toho vzít krásnou myšlenku do svých modliteb a bojů: „Jsem spokojen se zákonem Božím — jsem spokojen se vším, co Boží vůle určuje.“ Neboť tím více Božích zaslíbení se v duši uskuteční, čím lépe to umíme říkat.

Musíme vědět, koho Pán Ježíš pochválí. Sv. Bernard napsal: „Ta duše je dokonalá, která má v náležité míře tyto tři: umění konati pokání za každou svou chybu; umění plesati v Bohu a z toho se radovati, že Jemu smí sloužiti; umění křesťansky dokonale pěstovati lásku k bližnímu“. To byla

jeho zkušenost, která nám prokáže velmi dobrou službu, udržujeme-li to trojí v duši.

Sv. Pavel mluví o rozdílu mezi Starým a Novým Zákonem, jako mezi rozdílem strachu a lásky. O sv. Hyacintu se vypravuje, že když za tatarského obležení vynášel z chrámu do úkrytu Nejsvětější Svátost a šel okolo veliké sochy Panny Marie, uslyšel hlas : Vezmi mne sebou. Hyacint odpovídá : „Nemám tolik síly, abych unesl Tvou těžkou sochu.“ Maria Panna však praví : Jen vezmi mou sochu ; láska činí všechno lehkým. V tom slově máme velikou životní moudrost. Platí to a osvědčuje se především v našem poměru k Bohu : Láska činí lehkým každé přikázání, každou oběť, byť to byla i oběť celého života. Vůči lidem rovněž : křesťanská láska učiní snesitelnými i lidi přirozeně nám nemilé. Snese je, budeme k nim dobří, milující v nich Pána Ježíše.

Neděle 14. po sv. Duchu.

Pán Ježíš mluví o těch, kteří neslouží „druhému pánu“, nýbrž Jemu. Jak o ně pečuje i do nejmenších podrobností, stará

se o každé nejnepatrnější kvítečko jejich života. V tom je pro nás předně útěcha: Když jak umím snažím se sloužiti Pánu jedinému, pak musím si říci: Nesmím se báti, nesmím se úzkostlivě strachovati, neboť Pán řekl, že se stará o ty, kdož Jemu slouží; kdyby duše má nevěřila tomu, byla by nevděčná. Za druhé je v tom povzbuzení: Je třeba stále lépe sloužiti, neboť čím lépe sloužím, tím věrnější je starostlivost Pána mého.

Spasitel mluví v podobenství o sloužení jedinému Pánu. Víme, že ten jediný Pán jest On sám; a svatí k tomu dodávají, že sloužiti Pánu Ježíši znamená zcela nutně: trpěti, snášeti, odříkati se. V té pravdě pak jest pro nás předně útěcha, že to jest nejbezpečnější známka skutečného a opravdového sloužení Pánu Ježíši, trpíme-li, odříkati-li si musíme a snášeti. V takových dobách si říkáme: Nyní vím, že opravdu sloužím Pánu Ježíši. A ještě: Když člověk trpí a spojí se při tom s trpícím Spasitelem, všechny ctnosti rozkvétají zároveň v duši, a pokorná duše se stává stále větší, stále jedinému Pánu bližší.

Ve mši svaté jest Pán Ježíš nazván „naším ochranným Pánem“. Z toho plyne, že Jeho oltář, jeho svatostánek, a jeho chrám jest naším útlukem a útočištěm. Ta myšlenka má nám býti pohotově vždy, kdykoli potřebujeme útulku a útočiště: U Pána je mám. A tím větší užitek nám to myšlení přinese, čím častěji si již cestou do chrámu položíme výslovnou otázku: Co mám dnes hledati, co budu hledati ve svém útulku?

V obětování dnešní mše svaté se praví: „Anděl Boží ve své ochraně má všechny, kteří se bojí Boha a vysvobozuje je. Okoušejte a vizte, jak sladký je Pán.“ To je naše cesta pro měsíc září, jenž patří andělům strážným. Radostné vědomí v duši, že dobrota Boží nám dala anděla, který lépe vidí než my a více zmůže než my. Proto často za den má slyšeti z naší duše slova pozdravu: Anděle Boží, strážce můj!

Božský Spasitel vypravuje o nebeském Otci a o sobě, že pečuje o každého ptáčka v oblacích a kvítka na poli. Sv. Terezička k tomu poznamenává: Pán pracuje na duši

naší a my jej necháme pracovat, nebude mu překážeti. Ať přijde, co nás potěší, nebo nás zarmoutí, vždy na to vzpomene me a též na to, že Pánu nikdy v práci nepřekážíme, když se snažíme o to, co je nejlepší.

*

Evangelium, epištola i mše svatá, všechno mluví o neustávajícím boji těla proti duchu, země proti nebi, o cestě člověka k Bohu. Kniha o Následování Krista nám k tomu dává jménem Božím vzácný slib: „Kdekoli sebe ztratíš, tam mne (Boha) nalezneš“. Nemůžeme si přátí skvělejšího výsledku bojů a časných zapírání sebe nad tento. To je nám útěchou a posilou: čím více ztrácím sebe, tím více naleznu Pána.

Neděle 15. po sv. Duchu.

Když Božský Spasitel řekl zarmoucené matce „neplač“, ukázal tím na poklady svého srdce a moc jeho. On jest jediný, jenž může říci člověku „nenaříkej“ a zároveň učiniti, aby přestala bolest a úzkost a duše aby se naplnila silou, trpělivostí, ba i radostí. Jak se nám to dobře jde k Pánu Ježíši, když toto víme a jsme v tom vycviče-

ni! Není záležitosti naší duše, které by Pán nemohl pomoci.

Bůh dopustil ztrátu jediného syna matky v Naimu. Kdosí k tomu poznamenává, že to dopustil, protože to dobře myslel, chtěl nápadně ukázati svou moc a svou dobrotu. Pán Ježíš to s každým vždycky dobře myslí. To slovo nám poskytne mnoho uklidnění a povzbuzení. Ať cokoli dopustí — On to se mnou dobře myslí. Chce ukázati svou moc na duši mé, chce ještě více rozvinouti milost svou v mé duši. Pán Ježíš to se mnou dobře myslí — a já to chci vždy dobře mysleti s Ním, nic mu neubíráti, nikdy se mu nevyhýbati.

Božský Spasitel praví matce bolem zdrčené: Neplač. A ti, kdož mají zkušenosti o životě s Božským Spasitelem, ujišťují, že dosud je pravdou, co platilo v Palestýně: Pán nemohl nikoho potkati, aniž by naň promluvil. Duši, která chce jíti s ním, praví také: neplač — nebo: modli se; nebo: zapři se; nebo: odpusť atd. Nám je celý duchovní život radostný, umíme-li slyšeti tato slova v pravou chvíli.

Kdo rozsévá v duchu, jak dí epištola, touží po duchovním ovoci. Svatý Augustin byl mužem velikých tužeb. Protože toužil po Bohu, po jeho milosti a po svatosti, proto mu toho dal Pán dosáhnouti. Kniha Následování Krista praví: „Kolikrát toužíš, tolikrát se modlíš“. Čím více naše srdce touží, tím více hoří, a tím více dosáhne. Udržujice své srdce ve stálém toužení, vedeme je s Boží pomocí stále výše.

Sv. Pavel píše vzácné slovo svým křesťanům, když jim praví: „Dobře jednájice, nenechte se přemoci únavou“. Je totiž v životě mnoho chvil, kdy člověk by klesl únavou ve svých nejlepších skutcích a snáhách. Tu třeba si říci: Nepodlehnu únavě! Neboť, jak sv. Pavel dále praví, přijde čas, kdy se dočkám ovoce a poznám, jak užitečné bylo všechno.

Ve mši svaté prosíme, aby mocí Boží nás řídila milost. Připomíná se tím onen ustavičný boj v člověku, boj myšlenek a citů lidských proti myšlenkám Božím. Je velmi důležité vždy na to pamatovati a denně

o to prosití, abychom uměli vždy více myslití a na vše hledětí tak, jak myslí Bůh. Neboť to znamená vítězný boj, když víme, že myšlenky Boží nejsou myšlenky světa, a cesty světskosti nejsou cesty Boží.

Neděle 16. po sv. Duchu.

Musíme rozumětí lásce Pána Ježíše, jak je hluboká a veliká, totiž, jak je bez hranic a mezí v tom, co Pán pro nás koná. Naše láska a skutky naší lásky ku Pánu musí této lásce odpovídati. Tedy musí býti naším heslem: neklásti mezí lásce k Pánu Ježíši, neomezovati svou službu Jemu. Šířka lásky je hojnost skutků; délka je vytrvalost; co je hluboká láska, to víme. Ty tři musíme pěstovati v duchovním životě.

Svatý Pavel píše v epištole, že je nám třeba rozumětí lásce Pána Ježíše. Ten jí rozumí, kdo má dobře na paměti, co Pán pro nás již vykonal, co koná, a jak se mu ta práce pro nás nikdy neomrzí, chce konati stále mnoho pro nás. To pomyšlení je vždy pro nás milé upokojení duše a zároveň je potravou naší vytrvalosti a horlivosti. Když

Pán tak pro mne pracuje, co já vykonám ještě pro Něho?

Svatý Pavel píše v epištole svým křesťanům: „Prosím vás, abyste nebyli malomyslní.“ Kterýsi duchovní spisovatel praví: „Nikdy nebudeme malomyslní, budeme-li vždy si vědomi, že Pán Ježíš jest s námi. Je však s námi Spasitel velmi mocně, zachováme-li trojí pravidlo: Nic nezapomenouti, ničeho se nelekat, nic si neodpusťti.“ Neboť to znamená velikou bdělost ve všech povinnostech, velkodušnost vůči překážkám a důvěru, konečně ustavičně se očišťující duši, protože se za vše hned potrestáme za každé pochybení, byť jen zcela nepatrným pokáním.

V epištole mluví sv. Pavel o posilování našeho vnitřního člověka, to o vzrůstu síly duše a dobra v duši. A s tím spojuje poznámku: „Proto klekám na kolena před Pánem.“ Toto duchovní poklekání před Pánem můžeme vykonati i v největším hluku, i mezi lidmi a v práci můžeme říkati: „Klekám před tebou, Pane Ježíši.“ Nikdo

nadarmo před Pánem neklekal, vždy to potěší a posílí naši duši.

Svatý Pavel vypravuje o naší modlitbě a praví: „Pán umí nám dátí více, než my dovedeme prositi; Pán dá nám lepší dary, než my sami rozumíme.“ To je napomenutí k vytrvalosti v modlitbě. I když nevíme, zač bychom spíše prosili, co je lepší, Pán může vše a rozumí všemu lépe než my, a ani jedno slůvko naší upřímné modlitby není nadarmo.

O Božském Spasiteli praví sv. Pavel, že přebývá v srdcích těch, kteří v Něho věří a že může vykonati mnohem více, než my dovedeme jen tušiti. Svatí při té myšlence uměli vždy a všude beze slov a bez určité myšlenky pohlédnouti na Pána ve své duši. Postačilo jim vědomí, že On je u nich, a že může mnohem více, než oni by dovedli prositi. Učme se též tomuto tichému pohlédnutí na Pána v duši naší, jak oni to uměli. Nalezneme vždy upokojení své duše.

Neděle 17. po sv. Duchu.

Božský Spasitel vyslovuje své největší příkázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.“ Slyšíce to příkázání, vzpomeneme si, jak svatí se udržovali v této lásce pomocí jednoho slova: „Co zaslouží?“ Čeho si zasluhuje Pán ode mne za svou lásku, která nikdy nemá dosti práce a obětí pro mne, která stále pro mne pracuje a za mne se obětuje? Odpověď je samozřejmá. Zasluhuje lásku mého srdce, které také nemá nikdy dosti v milování, v obětech a práci pro Ježíše milovaného.

„Co se vám zdá o Kristu?“, to jest co si myslíte, když slyšíte slovo „Kristus“ to jest Vykupitel? Tak se Pán tázal a moudří zákoníci nedovedli dáti než suchou, studenou odpověď: Bude z rodu Davidova. — Pán se táže také naší duše, co si myslí, když si vzpomene na Krista, vidouc jeho kříž, nebo cokoli naň upomíná. Co odpovíme? My vzpomenuce na svého Krista, nejlepší věc si máme pomyslit, totiž: Důvěru svou v Tebe skládám. — To chce Pán slyšet a nám je to vždy jako hvězdou v temnotách života.

V evangeliu dnešní neděle jest jediné místo v celém evangeliu, kde Spasitel náš nazývá sebe Pánem. To slovo musíme často míti na rtech a v srdci: Tys Pán — a já jsem duše Tobě podrobená. Tys Pán, Ty můžeš dělati, co chceš, a vše je správné, vše je dobře. Nuže, i se mnou dělej, co chceš, duše má je se vším spokojena. Tys Pán, proto Tobě přede všemi patří poslušnost a oběti. A když tak si navykneme hleděti na svého Spasitele, není nebezpečí, že bychom jej uráželi, a je veliká naděje, že budeme Jej vždy více milovati.

Pán Ježíš praví: „Co se vám zdá o Kristu?“ Jinými slovy: Čím je vám Kristus? A my si z té jedné otázky můžeme udělati čtyři otázky: Čím je Kristus tvé fantasii? Představ si Jej často. Čím je Ježíš tvému srdci? Ať mu tam není chladno. Čím je Ježíš tvému životu? Uč se od Něho. Čím je Ježíš tvé touze? Více než všechny věci na světě má jí býti, aby se naučil člověk vždy se potěšiti vzpomínkou na svoji Touhu.

Svatý Pavel nazývá se v jednom svém

listu „zajatým v Pánu“, to jest zajatcem Kristovým. Kdo jest zajatý, buď jest úplně zbaven svobody, nebo jeho svoboda jest značně omezena; kdo je zajatý, vždy ukazuje, komu patří, jest označen jako zajatec. Tak nám to slovo sv. Pavla, jež má platiti také o nás, ukazuje dvojí krásnou myšlenku: Jsem zajatcem Kristovým, proto musí býti moje svoboda omezována, vždy chci, co On chce, byť to bylo proti tomu, co by chtěla má vůle. A pak v každé myšlence a v každém pohybu má býti znatelné, že patříme Kristu jako Pánu svému.

Svatý Pavel praví v epístole: „Chodte hodně svého povolání . . .“ Svata Terezie Ježíškova poznamenává: „Ničeho se neboj. Neustaneš-li Božskému Spasiteli působiti radost při malých příležitostech, jak se v denním životě naskytnou, bude On se cítiti takřka povinen přispěchatí tvé duši na pomoc v těžkých případech.“ — Je v tom celá láska božského Spasitele, na niž spoléháme, a nám ať je to pobídkou ku bdělosti v denním životě. Málo můžeme Pánu dávat, ale když mu to dáváme vytrvale a bez ustání věrně, není třeba se obávat,

že by naše duše byla kdy opuštěna, ani v nejhorších a na pohled v zoufalých okolnostech.

Andělů Strážných.

Bude svátek Andělů Strážných. Ten svátek je pro nás jedním z důkazů hluboké otcovské péče Boží o nás. Víme, že Bůh je stále s námi, víme, že máme v nebi svaté za ochránce a přímluvce. A přece nám dal jednoho ze svých nejbližších, anděla, který by nás tiše provázel jako stálý průvodce životem. Musíme naň pamatovati, v bouřích života, v nebezpečích prositi: Anděle Boží, strážce můj . . . a zase vděčně říkati v radosti a útěše táž slova.

Máme příležitost mysliti na službu strážných andělů. Předně tak, že více a vroucněji než jindy prosíme o jejich ochranu. Pak též sami konáme službu strážných andělů, snažíce se, aby nikdo naším jednáním neutrpěl škody, a obětující své práce, obtíže, bolesti a modlitby za duše, které těžce zápasí a jejichž spása je v nebezpečí.

Růženec.

Měsíc říjen je zasvěcen Matce Boží, uctívané růžencem a tím nastává nám milá povinnost zvlášť pozorné modlitby růžence. Tři slova jsou nám tu bezpečným vůdcem při každém tajemství, a při celém růženci: Obdiv, láska, prosba. Obdiv: Zahledím se v tajemství na osobu božského Spasitele, na jeho nesmírnou lásku, ponížení, trpělivost, oddanost Otci, slávu, odměnu, štědrost, a klaním se mu za to a pro to. Láska: Za to, že Jsi tak veliký, dobrý, obětavý, atd., za to Tě miluje duše má; tak a podobně projevíme svou oddanost. A prosbu, odpovídající tajemství přidáme na konec. Podobně hledíme na Matku Boží a s ní mluvíme. A na roztržitosti nezbude času.

Nastává měsíc svatého růžence, nejvěrnějšího průvodce člověka. Zkušený nám praví, že tři slova postačí při každém desátku, abychom v růženci našli vše, co v něm duše může nalézt. Tři slova jsou: Ježíš, Maticka, já. Jakého vidím Pána Ježíše v tomto tajemství? Jak jedná Panna Maria v tomto tajemství? Jak se to hodí na

mne a pro mne? S těmi třemi slovy se nám stane růženeček ještě milejším.

V měsíci říjnu věnujeme zdvojenou pozornost modlitbě sv. růžence, abychom dosáhli v plné míře jeho ovoce. Jeden v pověsti svatosti zemřelý muž praví, že ovocem důsledně a vytrvale pěstované modlitby růžence je náklonnost, láska a radost v modlitbě. Tato věc patří k největším radostem našeho života a stojí za to, bychom se horlivě oddávali pěstování modlitby sv. růžence.

V růžencovém měsíci pamatujeme na výrok jednoho světce, že láska k Panně Marii se pozná podle toho, jak se modlíme růžencem, a že přes modlitbu růžence k nám přichází láska Matky Boží a Božského Spasitele. To nám je pobídkou k vroucí modlitbě svatého růžence, aby mateřská láska Panny Marie mohla se k nám co nejhojněji skláněti a vésti nás vždy blíže ke Spasiteli.

Pro měsíc říjen a pro svou modlitbu svatého růžence si opět vzpomeneme, že v tom-

to měsíce jsou dvě věci naším úkolem: při modlitbě růžence si mysliti: jdu pokorně k Pánu a Matičce se poučiti, co mám dělati, aby můj život byl vždy více životem jejich dítky. A za druhé: nechat i mluvit i při tom též své srdce. To je pak růženec, z něhož nám vykvétají skutečně růže okrasy duše.

Neděle 18. po sv. Duchu.

K Božskému Spasiteli přináší člověka, jež nechtěli okolostojící k Němu pustiti. A Pán s nevýslovně sladkým výrazem jej přijímá a praví. „Doufej, synu, všechnu bídu od tebe беру; vracím ti zdraví a odpouštím ti hříchy. — Tento obrázek musíme často viděti a tato slova musíme často slyšeti. Pán mi vychází vstříc a praví: „Doufej, dítě! Odpustil jsem a chci tě míti u sebe.“ Láska naše a důvěra rostou pak zcela neobyčejně, když si na to vzpomínáme a ten obraz si představujeme.

Sv. evangelista vypravuje, jak Pán Ježíš spojil ve své řeči dvě věci: uzdravení a odpuštění. Co je snáze, uzdraviti nebo odpustiti? — pravil. A tím ukázal, že jako rád

uzdravoval, tak rád že také odpouští. Jak milý je nám člověk, o němž víme, že rád odpouští. Tím milejší je nám Pán Ježíš a tím pevněji se naše duše k Němu vine, čím více si toto pamatuje : Rád odpouští.

Sv. Pavel píše : „Ve všem učinění jste bohati skrze Pána Ježíše“. Ta myšlenka se nám hodí pro růženec v říjnu : Bohatství to nám ukazují tajemství sv. růžence : Pán k nám přišel a přinesl radost, Pán v utrpení osvědčil, že Nejvyššího máme za přítele ; slavný růženec ukazuje slíbené bohatství nebe. A nám je vždy růženec vzpruhou horlivosti, když pamatujeme na své bohatství.

V epištole se praví, že v Pánu Ježíši máme sílu, bychom vytrvali v dobrém, v boji, v lásce Boží. To je krásné zakončení všech našich modliteb u Pána, „dej, ať vytrvám“, tak jako sv. Tomáš Akvinský končil své modlitby : „Nedopusť, aby duše má se kdy od Tebe odloučila“. Pán náš právě toto chce od nás slyšet : „Dej, ať vytrvám“, když jsme u Něho, když jsme v boji, když trpíme. Je to důkazem naší dobré vůle, a

pro nás ujištění, že Pán neopustí toho, jenž nechce býti od Něho opuštěn.

Celá mše svatá této neděle mluví o milosrdenství nebeského Otce a božského Spasitele. Boží milosrdenství nám dává vše, co obsahuje náš pozemský život. Je třeba na to často pomyslití. Neboť pak vidíme nebeského Otce i Pána Ježíše nesmírně milé a krásné v milosrdenství, jímž nás provázejí. Mnohem snáze pak je nám vždy prositi, když víme, že se modlíme k Milosrdenství; mnohem snáze je nám pokorné sloužení Bohu.

V epištole se praví: Učinění jste bohatými v Kristu Ježíši. To má nejenom ten smysl, že nám Pán Ježíš dal a dává možnost stále a ze všeho si získávatí zásluhy, nýbrž i ten smysl, že když naše srdce hluboce miluje Pána Ježíše, nebeský Otec nám jeho poklady zásluh a milostí přičítá jako by byly naše. To je útěcha, když vzpomeneme na svou slabost; to je povzbuzení ke stále vroucnější oddanosti Božskému Spasiteli.

Neděle 19. po sv. Duchu.

Pán Ježíš v podobenství vypravuje, že hospodář zvoucí na hostinu na konec praví služebníkům: „Přiveďte sem každého, kdo se vám namane do cesty“. To platí také o Spasiteli a o nás. Spasitel nepohrdá nikým, opravdově zve každého, i toho ubožáka největšího; to si pamatujeme pro chvílky, když cítíme svou slabost: Pán mne zve, a On vše napraví. — My ale, když jsme u svého Spasitele, opět s láskou říkáme: Víím, že zveš i toho posledního — ale víím také, že tím je ti milejší člověk, čím ochotněji a s čím lepší vůlí a láskou jde k Tobě; nuže: já nechci býti poslední u Tebe, chci vždy chvátati k Tobě.

Sv. Pavel praví: „Obnovte se duchem mysli své“. To znamená srdce křesťansky veliké, ne světsky malicherné. O svaté Terezii se praví, že jí Pán Bůh dal veliké srdce, totiž srdce, jemuž nebyla příliš velikou žádná povinnost, námaha nebo bolest. Říkala, že snese, když někdo zná více Boha než ona, ale že by nesnesla vědomí, že někdo Její více miluje než ona. — O to veliké srdce

prosíme sv. Terezii a svého Spasitele při svatém přijímání.

V epištole se mluví o tom, jaká jest mysl podle Boha. Z toho můžeme se přiučiti důležité věci pro své modlitby. O sv. Kateřině Sienské jest v jejím životopise napsáno: „S Bohem svým mluvila více srdcem než ústy“. Pro náš duchovní život znamená to slovo dvojí věc: Když konáme své ústní modlitby, pamatujeme na toto: Rty mé se modlí, rty mé mluví, ale zároveň srdce mé musí toho Bohu mnohem více povědět, než mu praví rty. Dále znamená to slovo o sv. Kateřině, že srdce naše nesmí nikdy dlouho mlčet. Znova a znova musí se ozvat a promluvit k Pánu slovo lásky, slovo slibu, důvěry, lítosti, prosby, atd . . . Tak se vychová citlivé srdce a hluboká, účinná modlitba.

„Obnovujte se ve svatosti pravdy“, žádá sv. Apoštol od věřících, dobře věda, že kdo se snaží o obnovování mysli a duše v dobrém, dělá dobré pokroky. Jednoduchý praktický pokyn je v těch slovech: Když začínáme nový den, začínejme jej s tako-

vým rozhodnutím a předsevzetím: Tento den bude nový den — t. j. bude v něm něco nového, lepšího, nežli ve dnech předchozích. Bude se tak stále obnovovati naše nadšení, když nezapomeneme na to slovo „nový den“.

Slavnostní oděv křesťanské duše můžeme viděti na sv. Terezii. Vzpomínáme na její srdce, probodené ohnivým šípem. Tím je naznačeno toto spojení: láska a utrpení. Ona tomu rozuměla a pro nás je to velikým ziskem, když tomu rozumíme, co je to trpící láska, že je možno trpělivostí, utrpením milovati Pána Ježíše a svou duší posvěcovati — právě tak a třeba i více, jako jinými ctnostnými skutky. Taková duše má slavnostní vzhled u Boha, totiž posvátný a zářivý.

„Nedávejte místo ďáblu,“ napomíná sv. Pavel. Tedy, dávejte místo Bohu. Svatá Terezie mohla tak veliké věci vykonati, tak obrovské nesnáze překonati, protože měla pro všechno jednu zásadu: „Konám dílo Boží“. Nepracuji pro své zájmy, pro svou vůli, ale pro Boha, abych jeho vůli vyplnila, abych v jeho dopuštění osvědčila svou věr-

nou oddanost Jemu. To je velmi užitečné slovo pro nás, když se snažíme v každé okolnosti svého života viděti „Boží dílo“.

Neděle 20. po sv. Duchu.

Epištola dává krásný obraz pro náš duchovní život: Duše spravedlivého má býti oltářem, jako oltář v prvním chrámě: s ohněm lásky k Bohu a nikdy prázdný, vždy se na něm něco obětuje. Mnohou radost zažije duše, která umí s tímto obrazem pracovati, majíc na paměti: opatruji oltář, obsluhuji oltář. Dbám, aby na něm stále hořel svatý oheň, aby čas od času naň byla položena oběť prosby, díků, pokání, klanění, přímlyvy za jiné.

„Všecko činite ve jménu Pána našeho Ježíše Krista“, napomíná sv. Pavel. My si tuto hlubokou myšlenku prostými slovy můžeme říci tak: Před Bohem, před sebou, před lidmi, dělej Pána Ježíše. Totiž tak: Kdo miluje, napodobuje toho, jehož miluje; tedy napodobujeme Pána Ježíše. Když On byl s Otcem v modlitbě — jaká vroucí sebranost, dětinná oddanost: On sám „rostl v milosti“, po-

dle Písma sv., t. j. viděli, jak je stále lepší. On k lidem byl pln ochoty, odpouštění, pomoci, soucitu atd. — Anděla svého prosme: Šeptej mi často, zvláště, když slábnu: „Dělej Pána Ježíše“.

Máme „moudře choditi, vykupující čas“, dávající mu hodnotu. Svatá Terezie praví, že jediné sebezapření, utrpení, oběť má v očích Boha daleko větší cenu nežli sebe větší skutek dobrý, jenž nám působí jen radost a uspokojení. Pamatujme na tu důležitou pravdu, kterou si můžeme připomínati denně. Každá příležitost k sebezapření dobře využitá činí nás Bohu milejšími a duši naši stále více očišťuje.

Svatý Pavel povzbuzuje své křesťany: „Vykupujte čas“, t. j. správně a dokonale využijte času, kterého nám Bůh dopřává. Duchovní spisovatel kdesi k tomu praví: Nejdokonaleji využijeme svého času, jestliže si celou úlohu dne rozdělíme tak: Jedna část bude patřiti jen Bohu, druhá bližnímu, třetí část bude věnována práci na duši mé. A pak dbáme, aby žádná z těchto tří částí

žádného dne nebyla prázdná, bychom si mohli říci každého dne na konci jeho: v každé této části duše má něco vykonala.

Sv. Pavel praví v epištole: „Jako moudří chodte“. Moudrý v křesťanském smyslu je člověk, jehož duše vidí cíl své pouti, a tím cílem se cítí vázána, jaksi pod dohledem. Duchovní učitelé pak z toho určili duchovní pravidlo: Nikdy se necítiti zcela volným, nýbrž jaksi vázaným, jako bychom viděli Pána, jenž svými rozkazy, svým zjevením, svým přáním omezuje naši volnost a naše přání.

Krista Krále.

V neděli bude svátek Krista Krále. V církevních hodinkách je napsáno: Kdo se mu nepodrobí, zahyne; čím více člověk Jemu podrobuje každou svou myšlenku, skutek, tužbu, tím výše stoupá v Jeho říši. To chce Pán od nás míti, když Jej uznáváme za svého krále: abychom Jemu všechno podrobili, aby On vládnul, abychom uměli říkati: Jsem ve službě Pána Ježíše — Krále.

V církevních hodinkách svátku Krista Krále se praví, že On je vládcem, jenž odstraní z duše každou jinou vládu. To je naše klanění Králi a naše prosba. Mnohá moc se pokouší ovládnouti život náš, a my se obě-
tujeme Jemu a prosíme: Ty jen, Pane, vlád-
ni. Pane, odstraň tuto moc, která nyní útočí
na duši mou a chce ji opanovati.

Při svátku Krista Krále si vzpomeneme, jak kdosi praví, že Kristus Pán svou krá-
lovskou moc vykonává svým slovem, svými
velkolepými činy a svou láskou. A je to tak
krátký program našeho života: aby našim
slovům, našim skutkům a našemu srdci
vládl Pán Ježíš. Čím více je to, tím více jsme
takovými poddanými, jakých On si přeje.

Ke svátku Krista Krále si vzpomeneme
na slovo božského Spasitele: „Dána jest mi
veškerá moc na zemi i na nebi“. To zna-
mená pro nás: čím více moci a vlivu dáme
Pánu Ježíši nad svým jednáním a svou duší,
tím více On na nás projeví svou moc nebe-
skou, tím totiž více a hlouběji posvěti naši
duši a naše skutky. Tak holdujeme Kristu
Králi: vždy větší moc mu dáváme nad sebou.

Všech Svatých.

KesvátkuVšechSvatýchmusíme vzpomínati na onen překrásný článek víry o Obcování Svatých. To jest: jsme-li milostí a láskou spojeni s Pánem Ježíšem, jsme se všemi svatými dušemi na nebi i na zemi tak spojeni, jako členové jedné vzorné rodiny, kde všichni navzájem spolu cítí, pro sebe navzájem pracují, navzájem si pomáhají. To vědomí nám vždy připomene rodinnou čest, abychom byli hodni těch ostatních; zároveň nás těší, že do našich bojů přichází jejich síla.

Svátek Všechsvatých nám připomíná Boží vůli, abychom se cítili jedno se stkvělou družinou blažených v nebi. Radostně se nám pracuje, když víme, že jsme jedna rodina s nimi a že Pán Bůh opravdu nás chce mít mezi nimi. A této Boží vůli pak odpovídáme: Ano, Pane, já chci též. Toto „chci“ je pak nevysýchajícím pramenem síly pro náš život, dokud nepřejdeme, kam nás Pán volá.

Svatý Jan píše, že viděl v nebi nesčetné zástupy, kteří přišli z velkého trápení a

obmývali roucha svá. To je naše cvičení pro měsíc všech svatých a dušiček, abychom totiž při každém trápení si vzpomněli: „to je cesta k blaženosti“. Tak očistujeme svou duši a tak také budeme mítí mnohou svatou příležitost, za dušičky obětovati svá trápení.

Svátek všech svatých ukazuje jako nejkrásnější myšlenku toto: Pro přítomnost Pána Ježíše zapomenuli blažení na všechno. Zapomenuli na bolesti bývalé, na všechnu nespravedlnost na světě, na všechno strádání. Máme téhož Pána a máme také u Něho býti s tou myšlenkou: U Tebe mohu zapomenouti na všechno, u Tebe mohu býti jako v nebi. Pomoz mi k tomu.

Svatý evangelista Jan hleděl do nebe na zástupy blažených duší. Viděl je docela blízko u Pána Ježíše, a palmy v jejich rukou. Tak chce nás kdysi u sebe viděti božský Spasitel; tak však chce nás již nyní viděti v tomto životě, když hledí na nás s nebe. Chce nás viděti u Sebe, t. j. chce, aby myšlenky naše k Němu stále a často se obracely: chce, aby ze srdce našeho stále četl,

jak je Mu oddáno, jak Jej miluje. Palmu sebezapírání, vítězení nad sebou, nad okolnostmi života, chce viděti v naší ruce. My pamatujíce na to, máme dvě jednoduché otázky pro denní život: Kde jsem? Kde jest moje palma?

Svatí a blažení u Boha nám o svém stavu praví, že vládnou s Pánem Ježíšem a že příprava jejich na to bylo vládnutí jejich na zemi s Ním, s Jeho milostí ovládali vše, čemu se říká lidská slabost, nenechali se ničím ovládati. To je krásné následování všech svatých zároveň: Vládnouti a nenechat se ničím ovládati, přemáhati a nedati se přemoci. Tak se připravuje duše na společnost svatých.

Dušiček.

Měsíc listopad je věnován útěše duší vočistci, a nám tu nastává práce dvojnásobného užitku. Něžná světice Terezie Ježíškova praví totiž: „To je přímá cesta k Srdci Pána Ježíše pomáhati s láskou svatou těm, kdož jsou milí Pánu a potřebují pomoci“. To platí nejvíce o duších v očistci, a nám pak se velmi snadno a krásně obětuje za

duše v očistci práce, námaha, trpkosti, modlitby a sv. přijímání, když víme, že tím pomáháme duším v očistci a zároveň stále více tím sobě nakloňujeme a otvíráme Srdce Páně.

Neděle 21. po sv. Duchu.

V podobenství o pánu, který se slitoval nad svým služebníkem a vše mu odpustil, ujišťuje nás Pán Ježíš, že má soucit a slitování s duší lidskou. To slovo jest velmi důležité. Lidé nemají soucitu ani slitování velmi často. Ale Pán ano. On cítí se mnou. Upřímně, srdečně, vždy cítí se mnou, každou bolest, každou radost, každou starost. A duši pak je vždy dobře, když to ví a to si opakuje: Pán Ježíš cítí se mnou upřímně, srdečně, vytrvale.

Když božský Spasitel v podobenství praví k zadluženému služebníku: „Všechno jsem ti odpustil“, to je zpráva o pohledu Božího milosrdenství, stále nás provázejícím. Je to vědomí utěšené: Žijí, pracují a trpím pod milosrdným pohledem Pána Ježíše. Ono nám dodá klidu a útěchy ve všem, co se nám

nezdaří, ono je nám stálou pobídkou ke všestranné horlivosti, bychom byli vždy hodni toho milosrdného pohledu.

Svatý Tomáš Aquinský praví: „Dokonalá láska se tím projevuje, že rozdává dobrodiní.“ Z jeho slov si můžeme utvořit životní heslo, jež nám zbuduje jednoduchou a bezpečnou cestu k lásce Boží stále větší, heslo totiž: „Rozdávati dobrodiní“; nebo jinými slovy: Působiti radost, neboť to jest hlavní věcí při dobrodiní, aby jím byla způsobena radost. A sice trojím směrem: Působiti radost Bohu; s tou myšlenkou konati jakoukoliv povinnost i trpkou: chci tím Bohu svému učiniti radost. — Lidem: působiti radost službou ochotnou, omluvou, dobrotou atd. — Duším v očistci působiti radost: Přímluvou, obětováním svých křížů za ně. — Čím pevnější jest to heslo v našem životě, tím jasnějším se stává celý život náš.

Svatý Pavel píše: „Nechte se posilňovati v Pánu a to mocnou silou Jeho.“ Jinými slovy je to řečeno: Nedejte se přemoci únavou. Můžeme totiž říci, že většina na-

ších pochybení buď v modlitbě nebo jiných povinnostech vychází z této únavy, člověku se zdá, že nemá síly. Pro ty chvíle platí dvě věci: modlitba: Pane, svou silou přemoz moji únavu; a pak vzpomínka na to, co zbožné a Pána velmi milující duše si myslí (a je to pravda): Pán mi podává ruku a říká. Vždyť jsme dva, nepřemůže nás únava.

Ve mši sv. jsme povzbuzováni, bychom byli silní Boží silou — to znamená, bychom na sebe svolávali Boží sílu. Musíme na to pamatovati při sv. přijímání a od každého odcházeti s prosbou: „Buď dnes, Pane, mou silou, aby duše má dnes statečně bojovala.“ Tak dá Pán vždy nové síly a duše si navykne jaksi sama v každém oslabnutí volati o pomoc ke svatostánku.

Neděle 22. po sv. Duchu.

Pán praví: „Dávejte Bohu, co jest Božího,“ to jest: co Bohu patří, to mu dejte; a ještě tak: Co dáváš Bohu, dávej mu tak, aby to bylo Boží, Boha důstojné, krásné, co nejdokonalejší. My dáváme Bohu, co jest Jeho, když se modlíme, když se přemáhá-

me, když konáme dobré skutky. A mnoho nám pomůže při tom k dokonalosti tato vzpomínka: Je to Boží a dávám to Bohu.

V epištole jsme upozorňováni na své největší štěstí, že se totiž smíme cítit jedno s Pánem Ježíšem. On to považoval za největší štěstí svého života, že mohl nám být užitečným. A my v tom máme kousek následování Pána Ježíše, když v tom vidíme své štěstí: Být užitečným a činit se užitečným na všechny strany: skutkem a modlitbou.

Pán Ježíš praví: „Dávejte, co jest Božího, Bohu.“ Musíme tomu rozumět tak, že pro Pána Ježíše teprve to nejlepší je dosti dobré. A ta myšlenka má nás provázeti všude. Je to pro Pána Ježíše, a proto to musí být co nejlépe vykonáno. Pak můžeme s pevnou jistotou očekávat, že jeho Srdce nám dá též, co Ono nejlepšího umí dát.

Co patří Bohu? Zbožný duchovní spisovatel praví: Od každého člověka žádá Bůh vlastnětoliko tři věci: práci, trpělivost, mod-

litbu. Práci křesťansky konanou, bez omrzelosti; a to práci v jakémkoli směru, i práci na své duši. Trpělivost bez vnitřních nebo vnějších naříkání. Modlitbu vytrvalou, jež nedá se zmásti ani odkládáním vyslyšení. Ať se nám naskytne jakákoliv povinnost, jedna z těch tří věcí je při ní vždy. My na to pamatujíce, vždy snadno zůstaneme bez chyby. To žádáš, Bože můj: nyní práci, nyní trpělivost, nyní modlitbu: s radostí dám.

Epištola žádá, bychom byli bez úrazu ve spravedlnosti. Svatý Jan od Kříže řekl: „Chceš-li dosáhnouti všeho, musíš býti ničím.“ V tom je více věcí: 1. Čím více cítíme, že nejsme nic, tím hladověji hledáme u Pána a u Jeho bohatých rukou, tím více nás to k Němu poutá. 2. Čím více cítíme, že nejsme nic, tím snáze snášíme všechny obtíže a protivenství. 3. Čím více cítíme, že nejsme nic, tím víc nám Pán dává.

Svatý Pavel žádá, aby naše láska rostla. A jinde praví, že roste našimi skutky. Vidíme pokyn, abychom věděli, že každým ctnostným úkonem roste naše láska; i když

žádné lásky k Bohu právě necítíme, přece víme, že Pán Ježíš vidí v našem srdci stále větší lásku, jestliže se svatou vytrvalostí konáme dobro.

Neděle 23. po sv. Duchu.

K božskému Spasiteli se chce tajně přiblížit nemocná, aby jen dotekem jeho roucha byla uzdravena. Pán však zná její myšlenky a touhu. Pán zná i naše myšlenky a touhy, naši dobrou vůli a naše boje, a vše uchovává nám jako zásluhu. Když na to pamatujeme, snadno vykonáme to, čeho od nás žádá těmito slovy: „Jítis nadšením po boku Kristově za všech okolností.“

Nemocná žena v evangeliu se blíží k božskému Spasiteli a myslí si: „Dotknu-li se aspoň lemu jeho roucha, bude mí pomůženo.“ Toto přesvědčení musí býti také v naší duši hluboko zakořeněno: Byť sebe více z dálky blížím se k Spasiteli, vždy bude duši mé lépe — byť by to bylo jen vzhlednutí k Němu od práce, byť to bylo jen v duši svatě vyslovené jméno: „Ježíši.“ Vždy bude hned duši lépe, když řekne: Bez Tebe,

Pane, nic nejde. Proto přijď a zůstaň u mně.

Svatý Pavel praví: „Život náš, jest v nebi," t. j. v tomto pozemském životě a starání žijeme v myšlenkách na nebe, na něž se připravujeme. Kdosi zkušený k tomu poznamenává: Jest jednoduchý způsob, jak vytvořit takový život: totiž řídit se pravidlem: „Každého dne něco lépe" — to jest denně si určit jednu věc a říci si: Toto budu dnes konat lépe než jindy. Mohou to býti třeba i maličkosti, jež tak učiníme předmětem své zvláštní péče v ten den: lepší pozornost v modlitbě, laskavost, ochota, trpělivost atd. Ale tyto „maličkosti" nám budou stále připomínati: Připravuješ se na nebe.

Svatý Pavel nařiká na nepřátele kříže Kristova. My jsme přátelé jeho. Proto nám platí, co kdosi po dlouhém a svatém životě svém pravil: „Měl jsem tři nejdražší věci: Vůli Boží, Kříž Páně a Nejsvětější Svátost." Vůli Boží viděti ve všech pracích a povinnostech; ve všech osudech svého života viděti a milovati kříž Pána Ježíše; v Nejsvětější Svátosti míti jediné a nejčas-

těji vyhledávané útočiště, to je i pro nás velmi užitečná cesta.

Na začátku nedělní mše svaté se praví jménem Pána Ježíše: „Já přemýšlím myšlenky míru, pokoje, jak bych vás přivedl k Sobě.“ To znamená, že Pán přemýšlí o nás, jak by naši duši co nejvíce obohatil. Když my na to pamatujeme, vždy je nám dobře v tomto vědomí ochrany Pána Ježíše. A zároveň také nás to udržuje v přemýšlení, jak bychom šli ještě blíže k Pánu. — On přemýšlí — já přemýšlím a v duši roste odanost a krása.

Vše, co jest v obřadech této neděle, naznačuje tuto myšlenku: Chvátej k Ježíši osvoboditeli. Pán osvobodil hříšníky, nemocné i mrtvé. My také stále potřebujeme od něho, aby nás osvobodil od hříchu, od nedokonalosti, od toho, co není dosti ušlechtilé a vysoké. Proto je to velmi praktické pravidlo pro náš denní křesťanský život: chvátej k Ježíši, osvoboditeli své duše. Neboť Pán osvobodí vždy duši, která k Němu chvátá.

Neděle 24. po sv. Duchu.

V evangeliu mluví Pán Ježíš o tom, co pomine a co zůstane: pomine všechno, radost i boly, ale zůstane slovo Pána Ježíše, slovo Jeho pravdy a Jeho slibů. To musíme také uměti dobře rozlišovati na cestách svého života: co pomine a co zůstane. Pomine všechno a zůstane jen to, co jsme pro Pána Ježíše vykonali a vytrpěli. Pak umíme také přes všechno přeběhnouti a celou svou bytostí býti při tom, co konáme pro Pána Ježíše.

Pro poslední týden církevního roku a pro začátek nového se velmi hodí slovo sv. Pavla: „Abyste přinášeli užitek v každém skutku dobrém.“ Jsou v tom slově dvě věci: Modlitba ranní při sv. přijímání: „Dej mi dnes užitečný den.“ To je: Buď se mnou, aby všechna moje práce byla užitečná pro duši mou. — Je v tom slově i otázka, kterou si často opakujeme: „Proč?“ — Proč toto konám, proč toto nevykonám? A poznáme vždy zřetelně Spasitele, pro Něhož konáme vše a vyhýbáme se všemu, co On neschvaluje. A dílo naše pak přináší bohatý užitek.

V epištole žádá od nás svatý Pavel „duchovní moudrost“, nikoli moudrost pozemskou. Duchovní moudrost jest obsažena v tomto slově: „Pro svého Boha se obětuji.“ To smýšlení má nás provázeti všude, při všem a vždycky. Neboť pak je všechno naše smýšlení a jednání naplněno moudrostí vpravdě nebeskou a vše se líbí našemu Spasiteli. Pro Něho když se umíme vědomě obětovati, obětuje se též On nám.

V epištole ujišťuje svatý apoštol své křesťany: „Nepřestávám se modlití za vás.“ Ačkolí měl s nimi všelijaké zkušenosti, přece nepřestává se za ně modlití. To slovo má veliký význam pro nás: Nepřestávám. — Nepřestávám bojovati, nepřestávám se obětovati, nepřestávám pracovati na své duši, nepřestávám se modlití, ať se děje cokoliv. Tím duše zrovna přemáhá srdce Boží.

Svatý Pavel modlí se za své křesťany a vyprošuje jim „rozumnost v duchu“, to jest v duchovním životě. Základní pak dvě pravidla tohoto rozumného smýšlení a jednání v duchovním životě jsou: 1. Oddati se Pánu

a nechati jej pracovati na naší duši vším, co nám jest uloženo: modlitbou, prací, okolím naším, křížkem. A my si opakujeme po každé: Rád nechám Pána pracovati na mé duši, protože jsem se mu oddal. — 2. Nic nekonati napolo, vše dokončiti. Pro křesťana vše jest vykonáno napolo, při čem není Pán, láska k Němu, obětování vše Jemu. Pak teprve každé dílo naše jest „hotové“, celé.

Na konci roku církevního se nám vždycky radí, abychom nezapomněli především Pánu Bohu poděkovati. A sv. Jan z Avily praví, že máme uměti stále děkovati; že jediné „Bohu díky“, srdečně a upřímně vyslovené, kdykoli nás něco zabolí, má nesmírně větší cenu, než kdyby je duše tisíckrát vyslovila v radosti a spokojenosti. Učme se tedy takto děkovati, protože tím se duše velmi vychovává.

Neděle 1. adventní.

Advent je doba očišťování duše a sjednocení s Pánem Ježíšem. Jako očišťování duše od každé skvrny přijímáme všechny práce, obtíže a křížky, neboť námaha a utrpení

duši nejvíce očisťuje, jsme-li při nich spojení se svým Spasitelem. Proto také v adventě vzpomínáme, jak Pán Ježíš myslel na nás a myslí na nás stále. A snažíme se tak myslit na Něho, jako On myslí na nás.

Do adventní doby si vezmeme jedno krásné slovo: „Advent jest jaro lidské duše.“ — Na jaře vše se obnovuje, vše se připravuje ku přinášení nového užitku. S tou myšlenkou pak jdeme do doby adventní: Pán přišel o Vánocích, aby dle slov prorokových učinil všechno nové; a já si prohlédnu svůj duchovní a svůj vnější život, a učiním také všechno nové — t. j. vše budu konat s takovou novou radostí a horlivostí, jako když začínám konat novou, krásnou a milou práci.

Pro cestu adventem je nám nejkrásnějším vzorem Boží Matka. Kdosi praví o ní, že „ve svém adventu nosila Pána Ježíše jako své tiché tajemství“. Nosití Pána Ježíše jako tiché tajemství své duše — na němž se těšíme, na něž stále s radostí myslíme, jemuž vše obětujeme — toť naše adventní příprava; ona učiní duši vroucí, dych-

tivou, a Pán ji tím více nasytí, až přijde obnoviti památku Narození.

První adventní modlitba církve praví: „Vzbud', Pane, moc svou a přijď.“ To je výraz adventní hlavní ctnosti, často opakované touhy po Bohu. Ale můžeme si také a právem mysliti, že Pán nám praví: Duše lidská, vzbud', seber všechnu svou sílu a pojď ke mně stále blíže. Sebrati všechnu sílu svou a při tom prositi: „Přidej Tvou sílu, Pane,“ toť krásná adventní práce.

Svatý apoštol zahajuje dobu adventní slovy: „Již je čas probuditi se ze spánku.“ Kdo se probudil, bdí na svých kroky. A to by byla adventní myšlenka, jež by nás vedla v přípravě na nové milosti, jež dává Spasitel do připravených srdcí v památku svého narození: Musím bdíti — budu bdíti. Bdíti nad myšlenkami, bdíti nad slovy, bdíti nad skutky. Bdíti při modlitbě, bdíti při práci, bdíti při styku s lidmi. Když člověk je bdělý, tam s ním bdí Spasitel, a do duše a do života nevloudí se nic, co by tam ne-

mělo býti, a neopomene se nic, co má býti vykonáno.

Význam adventní doby záleží v tom, že nám připomíná: Nic nemohlo lidstvo zachrániti, žádná moudrost, žádná námaha, nic, leč jedině Pán Ježíš byl jediná záchrana lidstva i každého člověka. V tom slově máme krásnou modlitbičku pro adventní život: „Má jediná záchrano,“ říkejme Pánu v tento čas, po sv. přijímání, při práci, v utrpení a bojování. Zkušenost ukáže, k čemu je to.

Neděle 2. adventní.

Svatý Jan Křtitel je v žaláři, jeho uředníkům se zdá, že marná byla jeho všechna práce a jejich víra a oběti, když nyní má Jan umříti. On však je posílá k Pánu Ježíši, jenž jim potvrzuje, že Jan nepracoval nadarmo. Vidíme, že nic není nadarmo, co vykoná člověk sloužící Pánu, že nic není nadarmo, co ho potká. A to je celá útěcha naše ve službě Jeho a v obětech: nic není nadarmo, vše je k dobrému.

Dvě věci vidíme u sv. Jana Křtitele: uměl čekati na Pána i v poušti a strádání; uměl žíti v naprosté odevzdanosti Boží vůli. To musí naše duše také uměti: Pán Ježíš přijde a dá se mí poznati, byť by i nyní duše má byla jako na poušti. A to chce Pán Ježíš aspoň jednou každého dne od nás slyšeti: „Dělej se mnou co chceš, duše má je spokojena.“ Svatí praví, že tak se neobyčejně Pán s námi sblíží.

Druhá adventní modlitba praví: „Probud', Pane, srdce naše, bychom tvému Jednoroznému připravili cestu.“ Tato příprava znamená: odstraňovati úsilovněji než jindy z duše, co dělá Spasiteli našemu malou radost: chystati mu v duši něco nového, co jej vábí. Co mohu nabídnouti Spasiteli nového ve své duši? — Ta otázka nás má nyní úsilovněji zaměstnávat i nám i Bohu způsobí radost, protože to snadno nalezneme.

Epištola praví: Bůh naděje naplníž vás pokojem u víře. Sv. Terezie Ježíškova pravila: „To není žádná zvláštní zásluha, jestliže horlivě pracujeme a obětujeme, když právě máme chuť a radost; největší zásluhy

tehdy sbíráme, když pracujeme vždy a obětujeme tak, jako bychom měli největší chuť a radost a nadšení." To slovo se nám hodí do přípravné doby na vánoce, neboť se tím velmi přiblížíme k Pánu Ježíši, jenž vždycky měl v práci pro nás největší chuť, radost a nadšení.

Neposkvrněného Početí.

Svátek Neposkvrněného Početí Nejblahoslavenější Panny Marie mluví o dvou věčně krásných výsadách: Jak Bůh od počátku byl s duší budoucí Matky svého Syna: byl s ní svou láskou, štědrostí, ochranou. A při té myšlence my se zahledíme k Panně Marii a modlíme se: Pán s Tebou byl, Ty Jej máš: dej mi také Pána Boha! — O bohatství duše Marie Panny mluví svátek Neposkvrněného Početí. Bohatství rozumu: v duchu víry vše posuzovala, nikdy nezakolísala. Bohatství srdce: toť bezpříkladná láska v její hříchem neposkvrněné duši: bohatství duše: toť nádherné ctnosti, jež v duši hříchem ani dědičným nedotknuté vyrostly. A my se modlíme: Bohatá Matičko, pomoz svému chudému dítěti.

Na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie se kdosi modlil: „Tys paní mého osudu.“ Neposkvrněným Početím, vítězstvím to nad nejsmutnějším lidským osudem, totiž hříchem, dána byla Matce Boží veliká moc nad osudem naším. Je velmi potřeba, bychom ve všem, čemu říkáme „můj osud“, ve všech nejistotách a záležitostech se uměli modlit: Paní mého osudu, k Tobě se utíkám a schovávám.

Svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie nám na duši Boží Matky ukazuje dvojí: byla bez hříchu, duše její byla plná milosti, plná lásky k Bohu. Ty dvě věci jsou vlastním obsahem křesťanského života: udržovati duši tak, aby stále více byla bez dobrovolného pochybení, dbáti, aby se srdce stále více plnilo láskou Boží a zásluhami. Pak je i naše duše krásná.

Svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie do doby adventní tak vhodně položený, připomíná slovo žalmu: Podivuhodná jsou díla Boží. Podivuhodné je dílo Boží naprostá neposkvrněnost duše Boží Rodičky,

podivuhodná jest celá tak božsky promyšlená a umělecká příprava lidstva na příchod Vykupitele. Tak pracoval Bůh. A protože jest věčný, nemění se, pracuje tak dosud a všude pro nás. V tom je veliká opora pro nás: Bůh můj dosud pro mne koná podivuhodná díla. I když necítím jeho blízkost a cítím svou nedostatečnost, neustanu pracovati, neboť i On pracuje s mou slabostí.

Neděle 3. adventní.

Svatému Janu Křtiteli dali jeho posluchači otázku: Ty kdo jsi? — Ta otázka nás může vždy učití důvěrně mluvití s božským Spasitelem. Když k Němu přijdeme, když jsme před sv. přijímáním, nebo po sv. přijímání, začínáme takto: Kdo Jsi, Pane Ježíši, pro duši mou? A Pán nám poví: Jest naše jediná naděje, naše jediné útočiště, naše nejvyšší štěstí. V tom vědomí pak poznáme, co bychom dále Pánu Ježíši řekli, zač bychom Jej prosili, co bychom Mu slíbili. Dovedeme mluvití s touto otázkou, i kdybychom nevěděli, co Mu říci.

V adventě se opětovně poukazuje na sv.

Jana Křtitele. Duši toužící opravdově po Pánu Ježíši jest on jasným příkladem hlavně dvou věcí: 1. Uměl čekat na Pána Ježíše. Nechvátal nedočkavě, nevybíhal netrpělivě, kdy že se již změni smutné okolnosti v radost nad blízkostí a vystoupením Beránka Božího: v práci, ve strádání, v modlitbě čekal, až se Pánu bude líbiti, až uzná za dobré přijíti. To je veliký kus životní moudrosti: V tiché práci, ve strádání a modlitbě čekat, až Pán uzná za dobré změnit, co nás tlačí. 2. Sv. Jan tázán, kdo je, řekl jen: Jsem jen kazatel — ač byl prorok. Ukázal, že se nechce nikomu líbiti, ani sobě. Za to se mnoho duší opravdových modlí: Dej, bych nic nekonala pro zalíbení třeba jen sebe v sobě.

„Radujte se v Pánu“, praví svatý Pavel. To jest adventní nálada ke sv. přijímání. Kdo si praví, že při sv. přijímání má nás zcela ovládnouti tato myšlenka: „U Boha jsem.“ A když si to vědomí neseme s sebou do života, pak poznáme, co chtěl říci prorok Isaías, když jménem Božím volal: Malomyslní, vzchopte se! Hle, přichází váš Bůh, aby vás vysvobodil a vysvobodí vás.

Jako první slovo dnešní mše sv. se nám praví: Raduj se, Pán jest blízko! Svatí učí, že je to vzácné umění, uměti míti radost z Pána Ježíše, radost, že je náš, že smíme pro Něho žítí, pracovati, obětovati. Byť pak byla nálada duše sebe tísnivější, řekneme si: „Mám radost z Pána Ježíše, mám radost, že je můj, že smím žítí pro něho. A duše jde silna dále.“

Ve třetí adventní modlitbě prosíme, aby Pán Ježíš svou přítomností rozjasnil temnoty našeho ducha. Je to jisté, že život svými příhodami a nehodami vždy nějak zatemňuje našeho ducha, jako bychom v té chvíli o Pánu nevěděli skoro ničeho. Proto prosíme, by nám Pán pomohl viděti Jej za vším, co nás potká, jak za tím přichází k nám se svými úmysly, se svou láskou a mocí pro nás. Pak se duch náš rozjasní.

V mešní modlitbě třetí neděle adventní se praví prosba k Pánu Ježíši, aby svým navštívením zapudil temnoty z naší duše. Kolikrátkoli se nám zdá, že je tma v naší duši nebo kolem nás, tolikráte se máme tuto prosbu opakovati, jak je ve mši svaté: Na-

kloň se k mé prosbě a temnotu duše zapuď světlem své návštěvy.

Neděle 4: adventní.

Co bude, až přijde Pán Ježíš? Kdosi řekl, že bez Něho jest život člověka jako noc plná strašidel, člověk že je jako ptáček unavený lítáním, nemající, kde by si odpočinul. Když však přijde Pán, stane se život duše jasný jako den, sluncem prozářený; když přijde Pán, jest to jako by Bůh vztáhnul ruku ptáčkoví vstříc, aby si odpočinul. S takovým po- myšlením nejvíce se těšíme na vánoce i na každé sv. přijímání.

Svatý Pavel v epištole praví, že se máme považovati za správce tajemství Božích: že potom nám záleží jenom na úsudku Božím a ne na soudu lidí. Co člověk spravuje a opatruje jako cizí věc, s tím jemně zachází, šetrně, vždy dává pozor, aby nic nezkazil a aby zasloužil uznání toho, pro něhož pracuje. To se nám dobře hodí pro opatrování své duše a jejího života. Patří Bohu, a nám se pak celá naše práce ukáže jako opatrování duše Bohu.

Vemši sv. čtvrté adventní neděle se praví:
„Chvalte Pána, protože je dobrý a na věky
jest jeho milosrdenství.“ Spasitel nám to o-
pakuje každé vánoce, když se nám ukazuje
jako dítě — že je dobrý a na věky milosrdný.
A to je Jemu nejmilejší dar vánoční, když
za milosrdenství dáme celou důvěru své du-
še a za dobrotu celou lásku svého srdce. ❧

Když se blíží památka příchodu Pána Je-
žíše, vzpomínáme, že proto přišel a stal se
jako my, abychom my stále více byli jako
On. „Jako On“, to si můžeme opakovat stá-
le, v každých okolnostech života. Jako On
chci býti, smýšleti, jednati. A to jest pro nás
nejlepší příprava na příchod Pána Ježíše.

Jako nejbližší příprava na vánoce udává
dnešní mše sv. tuto myšlenku: „Blízko jsi
mi, Pane, a všechny cesty tvé jsou svatost.“
Na to myslíme: Pán je nám vždy blízko a
vede nás. Kdekoli si můžeme říci: Blízko jsi
mi, Pane. A duše sama nám poví, co dále, že
se totiž také cítíme blízko, myslí a srdcem
blízko svému Vykupiteli. A že také my se
snažíme, aby cesty našeho života byly svaté.

Nejbližší příprava duše na vánoce. Člověk si tu může dělati zvláštní myšlenky. Vánoce mluví o šílené takřka lásce Boha k lidem — a lidé jako by neviděli. Pán chtěl, aby jej nepoznali, aby jej odstrkovali, neměli proň místečka. To byla jejich příprava: Odstrkovali Lásku. — Naše příprava nejbližší na vánoce musí býti opak odstrkování, my v těchto několika dnech opakujeme Spasiteli: Já Tě, Pane Ježíši, neodstrkuji, já Tě zvu k sobě, já Ti připravuji nejlepší místo: Neodstrkuji Tě ani v modlitbách, ani ve starostech, ale do všeho zníti mi bude toto slovo: Šílená láska! — To slovo nám pak samo poví vše ostatní.

Hod Boží vánoční.

Při pohledu na božské Dítko v jesličkách pravil kdosi: Narození Páně je nám důkazem, že Pán stokrát více touží po nás nežli my, že touží stokrát hlouběji býti s námi spojen, než my si jen dovedeme představit. Tak hledíme na božské Dítko: Touží po mně. Pak roste naše touha po něm a tato touha je nejlepší pohnutkou k nejkrásnějším skutkům.

Jezulátko přišlo a bylo nepovšimnuto a opuštěno. Z jesliček na nás hledí, prosí, abychom nebyli takovými. A naše nejlepší vánoční myšlenka je modlitba: Budu si Tě vždy všímati, nikdy nebudeš u mně opuštěn, nikdy Ti nebude u mně smutno. Více ani od nás božské Dítko nechce, aby mohlo s radostí býti v Betlemě našeho žití.

Hledíce do jesliček, můžeme o Božském Dítku říci: Mocný Bůh se stal dítětem, aby svou poslušností nahradil nebeskému Otci čest, kterou mu hříšník vzal. — To je krásná vánoční ctnost: žití v těchto dnech v poslušnosti; každou modlitbu, práci, oběť tak chápati: poslouchám Pána Ježíše. Tak duše naše žije jako duše božského Dítka a nahrazuje slávu Bohu na výsostech.

Svatý Jeronym se uchýlil na celý zbytek svého života do Betlema a tam v jeskyni narození Páně se modlíval: „Co jsem dosud žil, zakryj svou milostí — co ještě budu žítí, řiď svou láskou a mocí.“ Tak máme i my přivítati Božské Dítko, Jemu znova nabíd-

nouti a zasvětití celý svůj život, slibující, že od Vánoc zase začne nový náš život.

Když sv. apoštol Pavel hleděl v duchu do jesliček, napsal o Pánu Ježíši: Stal se jako jedním z nás. To jest nejužitečnější slovo vánoční pro nás, když hledíme do jesliček: „Stal Jsi se jako jeden z nás“, sestoupil Jsi na naše cesty, abychom nešli sami“. A to jest nejlepší předsevzetí u jesliček: Když Ty Jsi nastoupil na cestu mou z lásky, půjdu já Tvou cestou, t. j. s Tebou vždy, abychom se vždy v lásce shodovali.

V epištole nám praví sv. apoštol, že jsme Boží děti a dědicové. To znamená, že máme zajištěno dědictví, že se nám nemůže nic státi, jestliže jsme si vždy vědomi toho, že patříme k Pánu Bohu a k Pánu Ježíši, že jsme u nich nejlépe uschováni. Pak ve všech okolnostech života vždycky víme: Bůh jest můj Otec, Pán Ježíš jest můj bratr, já patřím k nim, co se mi může státi?

Neděle vánoční.

Třeba si do duše ukládati vánoční myšlenky, když jesličky stále k nám mluví. Kdosí při rozjímání o jeslích betlemských si myslil: Co Bůh chce, to také moc jeho vykoná, byť se to zdálo sebe nepodobnější pravdě: chtěl, aby Bůh se stal člověkem — a učinil to. Dále: co Bůh chce od nás, to také sám vykoná, když jen my s dobrou vůlí začneme. A máme pak v tom program své práce: Budu aspoň začínati, a Bůh dokončí, když mé síly na dokončení nestačí. Vykoná, co já nemohu, jen když s oddanou vůlí začnu.

Na přechodu do nového roku si obnovíme v mysli onu starou křesťanskou pravdu o Boží prozřetelnosti. Že Pán řídí naše kroky a že ani v největší osamělosti nejsme sami. Když dbáme, bychom Pána měli v srdci, pak On nás vede a nic v životě se nemůže naší duši zkaziti ani ztratiti. Toť nejlepší prostředek ke klidné mysli a klidnému pohledu do jakékoli budoucnosti.

Do začátku nového roku, do dalšího období života, je dobře vzít si vzpomínku křesťanů z dávných dob. K novému roku si představovali a malovali Pána Ježíše jako lékaře, připravujícího člověku nejrůznější léky na další cestu. Je to vzpomínka plná útěchy a síly: Pán Ježíš — lékař mé duše, mé mysli, mého srdce, mé celé bytosti — On půjde se mnou.

Na sklonku roku duše křesťana má své rozjímání ve třech heslech: „Až sem pomáhal Bůh“, třebaže jsme vždy hned jeho pomoci nevycítili. „Pane, útočištěm jsi nám“; Pán učinil to takřka svým povoláním, býti útočištěm tomu, kdo své útočiště u Něho hledá. A nejjistěji najde útočiště a pomoci, kdo jde s třetím heslem: „Budu dítkem Božím“, ve víře, poslušnosti, lásce. Pak není nám žádná změna času nebezpečnou.

Na konci roku děkujeme svému Bohu a pohlížíme s různými pocity do budoucnosti. Pro křesťana není lepší myšlenky na první krok do nového roku nad tu, kterou sv. Pavel na poslední neděli v roce několikrát

opakuje: „Jsem Boží dítě“. Tato pravda nám ukazuje v jasu každou budoucnost. Bůh — Otec můj, čeho tedy se obávám? Bůh — Otec můj, a já jeho dítě: netřeba tedy ničeho více, nežli s dětskou důvěrou, láskou, věrností dávatí jemu službu a srdce, myšlenky a skutky. Vždy je útěcha, jistota a síla v tomto slově: Jsem Boží dítě.

Obsah

Nový rok	7
Jména Ježíš	7
Zjevení Páně	9
Oktáv Zjevení Páně	10
Neděle 1. po Zjevení	11
Neděle 2. po Zjevení	13
Neděle 3. po Zjevení	15
Neděle 4. po Zjevení	18
Hromnice	20
Neděle 5. po Zjevení	21
Neděle 6. po Zjevení	24
Devítník	26
Neděle 1. po Devítníku	29
Neděle 2. po Devítníku	32
Neděle 1. postní	35
Neděle 2. postní	37
Sv. Josefa	39
Neděle 3. postní	40

Neděle 4. postní	41
Zvěstování P. Marie	44
Neděle 5. postní	45
Neděle 6. půstní	48
Hod Boží velikonoční	51
Neděle 1. po velikonoci	53
Květen	56
Neděle 2. po velikonoci	57
Neděle 3. po velikonoci	59
Neděle 4. po velikonoci	62
Neděle 5. po velikonoci	64
Nanebevstoupení Páně	66
Neděle 6. po velikonoci	67
Hod Boží svatodušní	69
Neděle 1. po sv. Duchu	72
Božího Těla	74
Neděle 2. po sv. Duchu	75
Petra a Pavla	76
Srdce Páně	77
Neděle 3. po sv. Duchu	80

Neděle 4. po sv. Duchu	81
Navštívení P. Marie	83
Neděle 5. po sv. Duchu	84
Neděle 6. po sv. Duchu	87
Marie Magdalena	89
Neděle 7. po sv. Duchu	90
Neděle 8. po sv. Duchu	93
Dominik	94
Nanebevzetí P. Marie	95
Neděle 9. po sv. Duchu	97
Neděle 10. po sv. Duchu	99
Augustin	100
Neděle 11. po sv. Duchu	101
Narození P. Marie	103
Neděle 12. po sv. Duchu	104
Neděle 13. po sv. Duchu	106
Neděle 14. po sv. Duchu	109
Neděle 15. po sv. Duchu	112
Neděle 16. po sv. Duchu	115
Neděle 17. po sv. Duchu	118